

ZPRÁVY SOKOLA LIBEŇ

ročník LI · číslo 2 · duben 2025

ÚVODNÍK

Vít Jakoubek
editor Zpráv

Vážené sestry, vážení bratři, milí členové a příznivci Sokola Libeň, toto číslo Zpráv je jiné, než dosud znáte. Neobsahuje totiž aktuální novinky a plány do budoucna, ale novinky a plány, z nichž některé byly aktuální téměř před 100 lety.

V loňském roce naše Zprávy oslavily 50. ročník, a proto jsme se s vzdělavatelkou Ankou Holanovou rozhodli si předchozí ročníky trochu připomenout.

Anka vybrala několik svázaných ročníků, z nichž jsem pak vybíral články, které jsem pak naskenoval.

Výběr to tedy není rozhodně reprezentativní. Nicméně snažil jsem se vybrat jak texty k zamýšlení, tak texty veselé či jen „nudná“ provozní oznamení.

Texty jsou řazeny chronologicky, bez dalších komentářů. Výsledný dojem je tedy na každém z vás.

Když jsem Zprávy pročítal, postupně se přede mnou otevírala historie jednoty, jak jsem ji dosud neznal. Známé prostory v sokolovně pro mne najednou ožívaly novým životem. Věřím, že na vás následující stránky budou působit podobně.

Zprávy poprvé vyšly v roce 1927 a měly být spojovacím článkem mezi všemi členy jednoty, kterých bylo přes 700 (dospělých!). Byly zdarma a posílaly se poštou či je dobrovolníci roznášeli do schránek. Vždy obsahovaly zápisy ze schůzí Správního výboru, pozvánky na akce, zprávy z výletů, inzeráty a mnoho dalšího.

Mnoho vážnějších textů pak dle mého názoru má sílu oslovit čtenáře i dnes svou nečekanou aktuálností (z čehož jsem, v některých případech u textů z roku 1937–1938, pocitoval občas lehké mrazení v zádech).

Jak léta postupovala, bylo vidět, jak se Zprávy stávaly obsažnější, postupně přibývaly i pravidelné přílohy jako zprávy oddílu házené či Hlídka dorostu. Byl také znát odlišný rukopis redaktorů.

Po revoluci v roce 1989 Zprávy začaly vycházet znovu a jsou téměř kompletně k dispozici na internetových stránkách jednoty – proto jsem z nich vybral jen jednu ukázku.

Zájemci o další texty či studium historie naší jednoty nechť se s důvěrou obrátí na naši vzdělavatelku Anku Holanovou.

Přeji vám všem inspirativní čtení!

SLOVO VZDĚLAVATELKY

Milé čtenářstvo,

musím na úvod trochu poopravit Vítkův úvodník. Nápad sestavit vzpomínkové číslo Zpráv jednoty byl jeho a já pouze vyštrachala v archivu krabici se svázánymi ročníky, které se tolik nesypou jako nesvázané, mnohokrát otvírané sešitky z tenkého papíru a které jsme potom částečně společně během výborových schůzí, částečně každý sám pročítali, nadšeně píšíce tomu druhému pokaždé, když jsme objevili známé jméno, nebo si posílali úryvky veselých článků. Ale nápad to byl čistě Vítkův a finální výběr článků k otištění též.

Mnoho zpráv je suchých a provozních: počty cvičících, kolik se utratiло za který podnik, že se v neděli jde na výlet a který cvičitel vede které družstvo. Ale v těch druhých, jiných zprávách se před námi, jako když se uzlíkují barevné bavlnky do náramku, splétal z jednotlivých nitek příběh jednoty. Slova našich předchůdců zvěčněná ve čtvrtletníku nejsou jen věcné proslovы nebo poučování, jak se má správný sokol chovat, ale přečetli jsme si například přání ve formě básní, která si navzájem skládaly k narozeninám; komický návod, jak jednoduše udělat stojku na bradlech; i to, jak v dobách hospodářské krize Sokol organizoval pomoc těm, kteří přišli o zaměstnání. Zajímavý je popis rekonstrukce sokolovny na konci dvacátých let – téměř všechnu práci zastaly firmy našich členů! Pro mě osobně byl nejsilnější zážitek číst o pohřbu bratra Vojty Štekra, jehož čapka a ony kruhy, z nichž se zřítil při cvičení, byly uloženy ve vitríně s jeho jmenovkou ve sborovně, a najednou jsem měla před očima celý příběh a onen anonymní cvičitel dostal tvář a charakter, když mi oči letěly po rádcích pohřební řeči bratra Štrosse.

„A je zvláštní náhodou, že kamenné poprsí br. Filipa nad jeho hroblem na hřbitově libeňském vzhlíží svojí kamennou tváří ku hrobu bratra Štekra...“ A ve větvích stromu, který se nad hrobem sklání, se skrývá a Vojtův klid stráží kamenný sokol sedící na náhrobním kameni. Už 95 let...

Letos na Památný den sokolstva poneseme na korábský hřbitov o svíčku víc.

Z každého řádku je vidět, jak tady ti lidé byli doma, jak strašně moc se měli rádi a vzájemně si sebe vážili. A já jen doufám, že i naše generace, po téměř stu let, takové vztahy mezi sebou i k jednotě má

taky, i když to už dáváme najevo jinak. Že si vzájemně pomáháme, pracujeme pro Sokol jako pro společnou věc, jsme féroví a zodpovědní, chceme druhé potěšit a pobavit, a i když se někdy škorpíme, máme se rádi.

Kéž jsou vám texty našich předchůdců potěšením, pobavením, po- učením i inspirací.

Vaše vzdělavatelka Anka

ARCHIV
LIBEN. SOKOLA

15. ledna 1927.

ZDARMA!

ZPRAVY

TĚLOCVIČNÉ JEDNOTY
SOKOL V PRAZE-LIBNI

1

Sestry a bratři:

Posiláme Vám do rukou první číslo svého časopisu. Proč jej zakládáme, když přece jest dosti jiných časopisů sokolských? Sestry a bratři, zakládáme jej z toho jediného radostného důvodu, že i u nás v Libni demokratická myšlenka sokolského bratrství je na postupu. Naše jednota stejně jako celá organizace sokolská roste vždy více a více, tak, že není už možné soustředění celé naší rodiny pod jedním krovem. A přece, máme-li být sestrami a bratřími, musíme být v ustavičném styku, musíme věděti, jaký jest život v rodině, jaké jsou její záměry. A těm účelům chce nás časopis sloužiti. Chce být, a slibuje, že bude spojující páskou vnitřního života sokolské rodiny libeňské. A jako na takové pojítko nás všech, sestry a bratři, se na něj divejte. Nechť se Vám stane věrným průvodcem, nechť je Vám místem, kde sokolsky, přímo řeknete vše co se Vám líbí i nelíbí, s čím jste spokojeni i nejste. Ovšem, je třeba pamatovati, že chvála nesmí být pochlebenstvím a kritika pro kritiku. — Než nebudeme se děle šířiti o programu, on nechť mluví sám. Tomu, kdo chce být pojítkem duševním i organizačním naší zmohutnělé bratrské obce, našemu časopisu, přejeme na pouf sokolským životem jednoty: „Zdar!“

Správni výbor.

B E S E D A.

INTERVIEW. O SOUČASNÝCH UDÁLOSTECH.

Zákulisní rejdy? Špionážní komplot? Nová aféra na obzoru? Sekta adamitů?

Podepsaný reportér našeho listu byl pověřen úkolem interviewovat Mistra Kašpárka, sólistu umělecké scény, která právě absolvouje s bouřlivým úspěchem svou stagionu ve zdech naší sokolovny (ll. poschodí, první dveře vpravo). Mistr, ač zaneprázdněn hlubokým studiem nové role, vyhověl s roztomilostí sobě vlastní naší neskrromné žádosti a zodpověděl řadu otázek.

Co soudíte, Mistrče, o současné politické situaci?

Nechme toho, nechme toho, blahorodi. Faktem zůstane, že máme u nás dost a dost plev (je to snad důsledek toho, že jsme národem hospodářské produktivity?) a když už je někdo zamětá, šímrá je u svého prahu hodně řídkým koštětem, ale na sousedovu špinu si honem vezme zvětšovací sklo. Nejsem si dosť jist, je-li správka kopí sv. Václava na jeho pomníku v souvislosti s tímto neutěšeným stavem, ale v zasvěcených kruzích (povídala mi to naše princezna-naiyka), která o vánocích zapředla slibné styky s předním naším politikem ve Špindlerově mlýně, se proslychá, že nedávná, svou soustavností nápadná akce veřejných orgánů pro chůzi vlevo má pozadí v zákulisních paktech parlamentní oposice. Nekuňte, prosím, jste v zákulisi divadla a viděl bych hrozně nerad reprisu vyšehradského dramatu, jehož premiéra byla v novinách po stránce režijní, výpravové i herecké tak strhána.*)

Jistě vás bude zajímat, že iniciativní komitét našeho parlamentu hodlá uskutečnit novelisaci našeho trestního zákoníku v tom smyslu, aby příslušnost k literárnímu cestu byla polehčující okolnosti při deliktech, týkajících se zcizení majetku. Není vyloučeno, že podnět k této humanitní akci dala L. U. M. P. (= Liga ubožáků města Prahy), která se usnesla, aby almuženky, darované jejím členům, byly postoupeny spolku českých spisovatelů-belletristů „Máj“. Tím jsem, myslím, vyčerpal téma otázky. O, prosím, prosím, jen mi tak netiskněte ruku, nebo mi zpřetrháte nitky a znemožníte moje vystoupení.

Dovolte, Mistrče, abych se vás zeptal na vnitřní život v jednotě.

V právě minulých dnech rozvířena byla libeňská veřejnost zprávou o nebezpečí chřipkové epidemie. Informoval jsem se u br. Dra Miláčka o pravém stavu věcí a mohu vám sdělit, že poplašné zprávy jsou přehnaný. Jest jen v zájmu členstva, aby prskáním, plíváním a vzájemným kašláním na sebe nerozširovalo nárazu a poněvadž jsem si jist, že toto upozornění jistě postačí, jsou tu všechny předpoklady pro další zdravý vývoj. Dovolte, abych se při té příležitosti zmínil o loňském Sylvestru a upozornil povolané činitelé, že jsem byl při programu úplně opomenut a proto odmítám rozohně zodpovědnost za uměleckou úroveň večera — nehledě ani k tomu, že — vystupují-li — nežádáni nikdy od bratrské jednoty honoráře a tím méně automobilu. Veden vrozeným citem pro umění, postoupil jsem milerád hlediště divadla přípravám pro šibírky a proto bolestně se mne dotkla aféra plakátů. Poněvadž nahé ženy, vystavené před sokolovnou nelítostnému podnebí, vzbuzují opravdovou soustrast v nejšírsích kruzích, usnesl se vzdělavací odbor požádati oděvní komisi o zakročení. — Tam do té skříně se ani nekoukejte, blahorodi, tam je naše ambulanční sanatorium pro mrázky. Chcete vědět, co je tam vedle, v té skříně v rohu? Jó, prosím — ale poňte si to pro sebe — tam se nám usidlila sekta adamitů, nedobrovolných adamitů obojího pohlaví — čekají, vzdomeleli si i na ně oděvní komise. A naše scéna vůbec? Račte se podívat — je to znovuzřízeno, máme tu všechny vymožnosti divadelního kumště, máme tu i obloukový horizont, který stál Národní divadlo na dva miliony, máme tu propadla, (bez dvoumetrákových závaží) provaziště, reflektory, ale máme málo, hrozně málo lidí, kteří by chtěli fungovat jako technický personál. Prosím vás, dejte do příštího čísla nějaký takový šikovný inserát, že potřebujeme lidi, dobré lidi, kteří mají dvě oči, dvě ruce a — srdce. A to nám tu schází. Haló? Haló? Ach ano, nazdar, nazdar, no ovšem . . . aha, tak už jdu! — Promiňte, volá mě kolega ředitel, ostatně už tak jako tak jsem vám toho napovídral víc než moc.

Jan — ik. (Ostatní nečitelné. Pozn. red.)

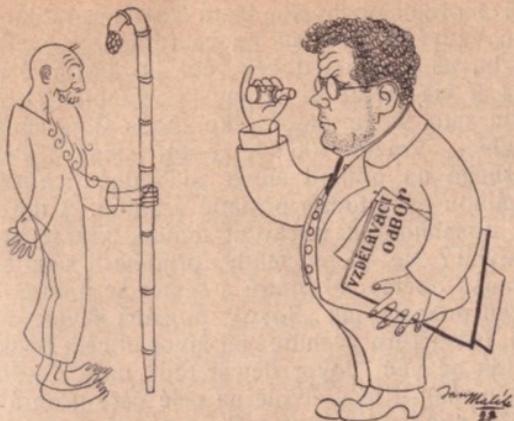
Bož. Šilingrová:

Proč?

Je záhadou, proč máme tak málo žactva v Sokole, ale přímo nerozluštěitelným rebusem je to, proč otec — Sokol, nebo matka — Sokolka — neposílají své děti do sokolských cvičení.

Tatouškové draží — vzpomeňte jen svých klukovských let — co radostných chvil zažili Jste v Sokole — hle! Ještě dnes pouhá vzpomínka na to osvětlila Vám tvář!

Bratr
vzdělavatel
Š T A S T N Y
byl tak
Š T A S T N Y,
že
11. B Ř E Z N A
V I D Ě L
zaručeně
pravého
A B R A H A M A.

Proč odpíráte to svému dítěti?

Naše poválečné děti jsou většinou, nechci říci nezdravé, ale jakési mdlé a příliš křehoučké — sejdou-li se dvě matky na ulici, jistě že si usouzeně stěžují „že to naše dítě dočista nic nejí“ —.

Máme také děti příliš hodné, příliš plaché, které by tvrdý život zadusil a rodiče takového děcka v koutečku duše trpce želí, proč není ten kluk odvážnější.

Zkuste to, dopřejte mu sokolská cvičení, po několika hodinách svého miláčka nepoznáte, jak statečně se bude hledět udržet s ostatními zároveň, jak vletí Vám po cvičení do náruče rozrušen, probudí se v něm zájem o vše. Nepostačíte mu pak mazat krajice, bude pln appetitu a zdravě uondán bude spát „jako dřevo“. Dejte svým dětem co nejvíce zdravého vzduchu, co nejvíce zdravého pohybu a spatříte zázrak na vlastní oči.

A přijďte i Vy s dětmi, podívat se na sokolskou práci — uvidíte, jak lehce tam ovládají tu neposednou massu, jak lehce ti capartí se dají vest, protože pracují rádi, ochotně, z lásky k věci samé. Pak, až několikrát přijdete se do sokolovny podívat, může se Vám přihodit to, co mně. Když jsem seznala, co „Sokol“ udělal z mé slaboučké, omrzcelé žáby, dala jsem se na stará kolena také zapsat na to „skákání přes provaz“. Jsem nervově nemocna a trpím silnou závrati na pouhé zemi — ejhle! Již ve třetí hodině běhám po kladině — dočista jsem tu závrať zapomněla doma. Ale o tom jindy.

Tyto dny měli jsme u nás v Sokolovně dětskou besídku. Sál byl nabité a úspěch cvičících dětí se stupňoval od čísla k číslu. Oč, že mnohý tatík byl by rád svého kluka viděl mezi těmi sotva šestiletými ušáčky, kteří cvičili zrovna k zbláznění? Že leckterá maminka přivřela oči a přimyslila si svoji slečnu mezi tanečnicemi, žačkami 3. tř. ob.?

A co ty děti — očka vykulená, ztajený dech a dušičku sevřenou tichým přání: „Proč tam nejsem taky?“ A naše sokolské děti? Když bylo po všem, seřadili je bratři v šatně a řekli: „dobře hoši!“ Kluci stáli jako svíčky, útlé hrudi samou pýchou

nadchnuty k prasknutí a přijali pochvalu, která Vám nesokolům, bude se zdát stručnou. Vždyť ti udýchání, zpocení kluci, provedli svou věc nádherně! I ba ne, ti kluci dobře vědě, jak upřímně ta dvě slova jsou řečena a jak perně si je musili vydobít. Vždyť z bratra cvičitele lezou tato slova moc těžko, hoši si je musí poctivě zasloužit! A hle — vsázím 100 : 1, že ani jediný z nich nevyměnil by ta dvě suchá na pohled slova za žádné lichotky nikoho, ba i tafka s mámou by v tomto případě prohráli. A může někdo — nesokol — obsáhnout a pochopit tichou, krajně vyčerpávající práci s malými? Ne — jen tehdy, přijdete-li sami se podívat, budete i Vy musit obětavosti bratrů a sester se poklonit. Až sami, na svém děcku poznáte, jak „Sokol“ pomáhá skvěle při výchově Vašeho dítěte, jak učí ho vychutnávat život docela jinak, jak učí Vaše dítě netřídit se vůči jiným dětem (což naše dnešní děti potřebují jako sůl, nemají-li to v životě na celé čáře prohrát) budete nadšeni oslnějící sokolskou myšlenkou. A zná li někdo z Vás — nesokolů — jen jediný případ, kdy sokolování dítěti uškodilo, hoďte po mě kamenem!

Nazdar!

B. Šilingrová :

O dětech.

Naše dnešní děti vymykají se nám z rukou — my, zaostalé mámy, musíme své děti vlastně dohánět, sotva stačíme duševnímu rozvoji dnešního dítěte. Nebylo by moudré tento přirozený vývin brzdit, spíše je nutno se přičinít, aby na to stálé „proč“ měl člověk pohotově stručné, věcné poučení.

Matka, která je duši dítěte nejbližší, nemá nikdy dítěti lhát — je-li otázka příliš chouloustiva, musí se najít způsob, jak to obejít. Zalže-li, učnila sama sobě nenahraditelnou škodu. Přestává svému dítěti být důvěrníci a ono se příště se svými otázkami obrátí na jiné, cizí, kteří drsnou, surou vpravdou uštknou mu duši.

Máš-li kluka toulavého, který jen a jen ven, mezi špatné snad hochy, zkus to, bud mu kamarádem Ty sama. Hrej si s ním chvíličku, spravuj mu na pradř rozbitý parník, hoň se s ním venku, hraj s ním kuličky. Kluk bude nadšením bez sebe a Ty, jako kamarád, doviš se i věci, o kterých bys jako maminka do konce světa nezvěděla.

Velmi důležité je věnovat denně dětem 1–2 hodiny k procházkám, pokud možno za město, v neděli vůbec pryč z Prahy. Namítnete, že je to luxus — i kdepak! My chodíme záhy z jara až dlouho do podzimu každou neděli ven a protože se náš taťka vtělil, bohužel, jen do obyčejného úředníka, musí se ty naše výlety pohybovat ve velice slušných čífrách, aby se našeho ministra financí nepřivedlo do rozpaků. Jsme čtyři — děti již větší a máte nás vidět, když v neděli ráno narukujeme — staré šaty, nepromokavé kazajky a hup! na parniček, někdy kousek po vlaku, ale velice velmi často per pedes! Ne dlouhé tury na děti, ale za den se mnoho ujde i při dostačném odpočívání. Unaveni, nadycháni na celý týden, vracíme se domů a cestou už dělají děti s tátou plány pro příští neděli. Je-li muž na cestách, jedu s dětmi klidně sama.

Nemáte ponětí, jak ve volné přirodě pracuje dětský mozek. Žasnete, co je Vám ve Vašem dítěti dosud neznámého a ono tváři v tvář svaté přirodě zvolna ulevuje své duši. Zkuste jednou jít s dětmi třeba jen do Hvězdy. — Bože, to je krása! Tam můžete své děti přímo vyučovat, každé Vaše slovo padne jim až na dno dušičky. Ale na takovou vycházku jděte vy maminky samy se svými dětmi — svoje známé nechte doma nebo — ubohé děti! Opovažte se maminky vyrušit z debaty — to byste to odnesly!

Ne — maminko milá — buď tu chvíli celá, celička svým dětem k disposici. Nemám dosti slov, abych Vás uprosila za bledé tvářinky Vašich dětí, běžte s nimi, dopřejte jim vši té radosti a štěsti v přirodě, ve volnosti a až vrátíte se domů, napište mi, měla-li jsem pravdu!

Zpráva domácího správce.

Máš-li útulný, čistý a vzdušný byt, máš z něj radost a dobré se ti bydlí. Máš-li čistou, uklizenou, vzdušnou sokolovnu, rád do ní přicháziš a své volné chvíle v ní tráviš. No, a to je všechna práce domácího správce, aby Vám sokolovnu v tomto smyslu udržoval, jedním slovem, aby se Vám u nás líbilo. Psáti, co jsem vše musel vykonati během roku, podle mého bylo by snad zbytečno, neboť moji práci může jen dokázati budova sama. Pro informaci — práce domácího správce je každodenní a když br. správní výbor podporuje ze všech svých sil snahu jeho, tak jak se dosud dělo, může se naše budova uchovat v tom stavu, v jakém ji dnes máte. Činovníci ve svých zprávách rozepisují se o práci, kterou během roku vykonali a členstvo ostatní jen usuzuje. Já dovolím si však také tak trochu usuzovat a sice v tomto směru. Vejdeš-li do naší sokolovny, řekni si následující: Chci se chovati v sokolovně jen tak (mám na mysli pořádek a nepořádek), co by mi dobrá moje a pořádná hospodyňka dovolila ve svém bytě a budeš-li se dle toho řídit, zaručuji Vám, že sokolovnu budete miti ještě ve větším pořádku, než máte ji dnes.

Alois Vacín, domácí správce.

Všelicos.

Nedovedu pochopit, tak jako většina jiných bratří, proč jest přísně zakázán přístup našim členům do sokolovny ve dnech, kdy cvičí ženy.

Nelibí se mně a většině jiných bratří, že jest zakázán přístup do naší sokolské čítárny v úterý a ve čtvrtku. Čítárna jest hojně vybavena sokolskými věstníky a časopisy, tedy vhodná k navštěvování. Proč byla zařízena sokolská čítárna? Jistě proto, aby bylo dáno našim členům sokolské čtení, jinými slovy sokolská výchova. Kdo navštěvuje sokolskou čítárnu? Jistě každý rádný člen jednoty, který se také zajímá o život a činnost jiných sokolských jednot, zvláště pak pohraničních. Ten, kdo se chce pobavit časopisy zábavnými, které jsou tam vystaveny a dále, kdo nechce vyhledávat jiné společnosti. A teď k jádru věci, proč vlastně byl zakázán přístup našim členům do sokolské čítárny. Proto, že se tam dorostenci neslušně chovali, proto byl zakázán členům přístup do čítárny.

Dále se mi nelibí, že galerie ve velkém sále je uzavřena, když se v sále cvičí a tak znesnadněn přístup zájemcům o věc sokolskou. Myslim, že galerie byla zřízena mimo jiných potřeb také jen proto, abychom mohli veřejnost přesvědčovati o své práci, o naší výchově a o naší lásce k věci sokolské v tělocvičně a tím ji ziskávati pro věc sokolskou. Ze skušenosti víme, že na každého působí, když na vlastní oči se může přesvědčiti, že naše slova nejsou obyčejnou frází, nýbrž skutkem a že chceme konečně, aby ve zdravém těle byl zdravý duch a aby byl co Čech to sokol.

Tedy myslím, že by bylo lépe, kdyby v případech, které jsem zde uvedl, zákaz byl zrušen, přístup na galerii když se cvičí byl dovolen. Tím zbavíme se stesků, které se v těchto případech vyskytuji. Jestliže se něco stalo a v případě se zakročilo, pak nesmí trpěti celek za několik jednotlivců a vina se může odstranit jiným způsobem než zákazem, který nám jistě neposlouží. Dostatečným dozorem, který jest při všem a všude nutný, tabulkami s příslušnými náписy. Pak ručím za to, že příště nebude musit být zákazů.

Karel Bureš.

Odpověď. Pokud se stesku bra. Bureše týká, že správní výbor zakázal mužům návštěvu sokolské čítárny ve cvičebních dnech žen a naopak. Bylo tak učiněno po zralé úvaze a domnívám se, že správně. Je to výchovný prostředek, třeba snad trochu ostřejší. I těch je potřebí. A na výchovný účel čítárny br. Bureš přece sám klade důraz. Jest totiž dosti bratrů a sester, hlavně ovšem těch mladých a především dorosteneců a dorostenek, kterým přítomnost členů druhého pohlaví nepřispívá právě jejich touze po čtení a obeznámení se s věcmi sokolskými. Převaha erotického momentu v povaze mladých lidí není jistě ničím nepřirozeným. Ale nutno ji brzdit, usměrňovat. Když je čas k práci, třeba tu práci postupují dobrovolně, není čas k zábavě. Tím méně v sokolovně, která má být místem zábavy jen vyjimečně. Až se této zásadě ti, jichž se týká, naučí, bude jistě i prostředek, k jejímu naučení použitý odstraněn. — Pokud se týká stesku druhého, bylo by jistě přání nás všech, aby bylo možno cvičení přístupem na galerii zverejniti, ale jde zde o případ, podobný prvnímu. To už je jaksi těžkým osudem tělovýchovy, že naráží na překážky lidské smyslnosti, kterou ani dnešní kultura a sfrízlivost nestačila dosud u všech lidí přivést do pouhého, prostého, ale krásného, ba svatého a proto tím cudnějšího zákona přírody. — V obou případech nutno počkat na dozráni výchovy. Tabulky nepomohou, dozor člověka nad člověkem je něčím nehezkým a často i technicky těžkým. Kázeň musí být v člověku samém a pak on dosáhne i kýžené volnosti a svobody. — ek.

Bratři a sestry!

Naše jednota čítá na 2000 členů, „Sokolský věstník“ a jiné časopisy odebírá však pouze asi 200 členů. Zádám Vás proto, abyste si některý náš časopis předplatili. Roční předplatné: „Sokolský věstník“ Kč 22,—, „Cvičitel“ Kč 8,—, „Cvičitelka“ Kč 8,—, „Sokolice“ Kč 9,—, „Sokol“ Kč 25,—, „Jas“ každé jednotlivé číslo Kč 1.—. Časopisy pokusím se Vám doručovati a peníze po částkách vybírat. Doufám, že moji dobrou snahu uznáte a v hojném počtu se k odběru časopisů přihlási. Přihlášky přijímá a časopisy vydává pro členky každé úterý a pro členy každý pátek v hovorně novinář br. Fuchs.

Co z toho máš?

Naše veřejnost je už velmi dlouho svědkem nezištné sokolské práce i její výsledků, které byly vždy prospěšny nejširším vrstvám našeho lidu i domova. A co nad to, naše veřejnost byla svědkem hrđinného obětování se našich předních mužů za hranicemi i doma, kteří bez rozmýšlení, bez ohledu na sebe a na své rodiny stávali se vyhnanci nebo trestanci pro „jakýsi“ ideál. Dnes se naše veřejnost chystá k oslavě toho, co vzniklo před deseti lety právě z tohoto riskantního nadšení lidí, kteří šli za svou vidinou bez myšlení na vlastní prospěch. A přece, jak často uslyšíte otázku: „Co z toho máš?“ — budete-li se snažit o dobrou věc, postavíte-li se do služeb idei, která, nehledíc sama na sebe, přála by si jen dobro a krásno všech ostatních.

Ten, kdo s rozmyslem vzal na sebe práci, kterou mu přikazuje rozum i srdce, poznavší dokonalost i účelnost chtěného, má odpověď snadnou: „Mám z toho vědomí, že nežiji jako příživník práce lepších lidí, než jsem já.“

Ale jak zle se dnes osvědčuje v očích veřejnosti dělati něco „jen pro vědomí.“ Vždyť tak často bývá jediným a hlavním příkazem: zisk. A jen zisk bývá pohnutkou k práci. Jsou lidé, kteří by pro tak zvanou ideální věc, která je prací jen s odměnou vlastního vědomí, nehnuli ani prstem. Zíštnost, toť jeden z úkazů doby, která i nadšení učinila řemeslem.

Sokolstvo zůstává stále oasou, zůstává stále sdružením lidí, kteří se sešli k práci, z níž — nekyne nic? — Ano, materiálního nic. Ale z té práce vyplývá pokrok. Neboť všechnen pokrok je dědictví obětavých, pracovitých lidí. A je snad pokrok ziskem malým? Vždyť jest silou života, která chce rozkvět. Naproti tomu stojatá voda sobecké pozivačnosti, toť rakovina na kořenu života.

Úloha Sokolstva není dohrána, pokud ono koná svou práci z pouhého nadšení, bez zisku. Pokud na otázku: „Co z toho máš?“ — může každý Sokol říci: „Vědomí, že jsem ve službách dobré věci.“ Tato nezištnost musí být naši ctnosti nejpečlivěji střeženou. Neboť z ní pramení náš život i naše síla uprostřed úpadku.

—ek.

ZDARMA!

15. března 1929.

ZPRAVY

**TĚLOCVIČNÉ JEDNOTY
»SOKOL« PRAHA-LIBEŇ**

3

Proč chodíme do cvičení.

Často příjde nám na mysl tato otázka a častěji ještě bývá nám dáná k odpovědi. Ne však vždycky správně bývá význam její pochopen.

Je nutno v prvé řadě si uvědomit, že cvičení nenavštěvujeme pro pouhou zábavu nebo snad z „dlouhé chvíle“, ale že je to stává zájem o posílení sokolstva, o účel jeho práce, který nám nesmí zůstat ihostejný, ale jehož zdar máme mít vždy na zřeteli. Ještě tedy účel tělovýchovný: Cvičením sili tělo, stává se obratnějším, vzdorujícím snadněji nemocem; pohyb, který jest zvláště mládemu tělu nezbytným, propůjčí nám veselou mysl a veselá mysl — půl zdraví. Ve cvičení přivykнемe kázni, která často nám v životě prospěje. A pak jest zde další účel, neboť nejen po stránce tělesné, ale i po stránce duševní sokolství nás vychovává. Poznejte život našich zakladatelů, který zasvěcen byl cele myslence sokolské, přečtěte krásné sokolské evangelium „Náš úkol, směr a cíl“, sledujte zájmy sokolské ve Věstníku. Vzdělávejte se krom toho věcnou četbou, vždyť národu našemu je třeba lidí vzdělaných a soběstačných.

To jest tedy účelem Sokolství — vychovati národu celek po stránce duševní i tělesné vyspělý a otázku proč chodíme do cvičení — zodpovím, — abych se stala platnou členkou našeho národa. V Sokole naučím se ukázněnosti, sebezapření, obětavosti a uvědomení si myslénky, že jedinec neznamená nic, ale celek že jest vše, vždyť v celistvosti jest síla.

Ve cvičení nebudeme si cizími, vždyť jsme všechny členkami jedné rodiny, jsme sestry, mající jeden zájem a cíl, nevyhýbejme se práci v Sokole, přiložme ochotně ruku k dílu, ne z nucenosti, ani z touhy po vyniknutí, ale z lásky k sokolské věci.

Věčný ruch — věčná nespokojenost jest jedním z našich hesel, nuže — chceme-li k vyšší metě, nesmíme se zastavit, myslíti si snad, že jsme dokonalými, ale stálým zdokonalováním sám sebe spějme ku předu!

ma.

Letošní sibiřská zima dolehla ve svých důsledcích i na činnost v naší jednotě — v prvé řadě na činnost cvičební. Když docházel koks, jehož koloriem předávaným molekulám vody v ústředním topení prosykuje se ovzduší naší tělocvičny a nebylo naděje, že by nějaká fúra s ním zabloudila do sokolovny, řekla městská rada naší matičky Prahy, od níž jmenované kalorie kupujeme: Netopí se! — A netopilo se! — Jen v pátek a v sobotu pro lázně, při čemž něco tepla „ukápnulo“ pro některé místnosti v sokolovně, ale tělocvična se svými několika stupni „nad“ stávala se nám stále více a více něčím nepřistupným — skoro asi jako Nobilemu severní točna.

Celých čtrnáct dní to trvalo a nepomohly ani oficiální zákroky, ani neoficielní dožadování, aby se „to“ aspoň v pátek jen na půl hodiny pustilo do tělocvičny — jen tak k zavlažení.

„Topí se?“ — Tato okřídlená otázka zněla každé pondělí a pátek, když přicházelci cvičenci do sokolovny — místo pozdravu sokolského.

Jednou ve sborovně jsme dokonce se zájmem vyslechli časovou přednášku bra Hlaváče, který u státního meteorologického ústavu „dělá“ do počasí, o tlakových výškách a nižinách a o studené oblasti ze severovýchodu, která se u nás udělala pro sebe, vítězně odolávajíc náporu tepelné vlny odněkud z jihozápadu.

Přednáška byla jistě zajímavá, ale na věci nic nezměnila — mrzlo vesele dál.

Byla by ochuzením dějin naší jednoty, kdyby pro historika nebyl zaznamenán pokus, učiněný na počátku „netopení“ — zoufalý pokus vzdorovati mužně zimě bez ohledu na pány Celsia a Reomíra a cvičit. Budíž předem v zájmu pravdy konstatováno, že tento pokus ztroskotal.

Náležitě opatření sweatery, pulowry, v kabátech s ohrnutými limci, někdo dokonce i s klapkami na ušich, nastoupili jsme ku cvičení a bratr náčelník „dřel“ s námi „plzeňská“. Přes veškerý zápal do prostných vložený, nesetkala se tato u cvičenců se žádaným účinkem — ani u těch tělnatějších, neboť nedovedla vzbudit ani na tolik niterního tepla, aby aspoň nohy nezábly a nosy nezářily krásnými „hejly“. Ustálil se proto názor, že plzeňská prostná složena jsou patrně se zřetelem k rovníkovému podnebí a pro polární podnebí, jako je naše, se tudíž nehodí.

Mnozí vytrvalci po prostných soukromou pili doháněli na nářadí, co jim prostná neposkytla. Byly to však pokusy ojedinělé . . .

Také správní výbor „zamrzul“. Ustavující jeho schůze po dvakráte svolaná, musila být pokaždé odvolána pro obavy, aby členové výboru nedoznali v nevytopené zasedací síni újmy na svém zdraví.

Tato chvályhodná starost našeho bratra starosty o zdraví výborů doznaла plného ocenění, zvláště tehdy a u mužských výborů zejména, když nebylo jiného východiska a výbor jsa nuten se konečně ustavit, konal svoji ustavující schůzi v místnosti hostinské a tudíž — budíž bohùm žalováno — při moku pěnivém . . . Historie zaznamenává, že jest to od otevření naší sokolovny poprvé, co výbor konal svoji schůzi mimo sokolovnu — vyjma ovšem léta válečná. Podtrhává, že se tak stalo v důsledku kruté zimy — třetí den po svatém Matěji L. P. 1929.

1929, ročník 3, číslo 4, strana 46

Dr. Kvaček se na nás chystá! Všecky nás chce zvážit, změřit, prohlédnout, jako by nás chtěl prodávat. Jen co dostane váhu na vážení. Váha prozatím nejde, tak se ještě nebojte! Přijde-li však přece, budte opatrní, aby br. dr. neshledal, že jdete do cvičení přímo od uzenáře, nebo z hostince. A sem tam si na nějaké to pichání nebo bolesti taky postěžujte a až vám něco předepíše, užívat to nemusíte, ale řekněte mu rozhodně, že vám to pomohlo. Ne, abyste někdo řekl, až se bude ptát, proč se necítíte dobře, že je to z toho jak nám hraje na piano!

Však ne! Važme si lékařů. Budeme jich teď potřebovat — tvoří se jízdni odbor. Ono se sice lehko zpívá: Umřeme na koni, kdo nám však může zaručit, že to nebude pod koněm?

Lékaři, hlaste se! Stipendium u jízdniho odboru, dobrou praksí v léčení modřin a vytahování různých maličkostí z hlavy máte zaručenu!

Šs.

Oprava naší Sokolovny.

Práce malířská zadána byla bratru Josefu Hásovi. Projekt na tuto práci vypracoval akademický malíř mistr Rubeš spolu s architektem a stavitelem bratrem Králíčkem — projektantem naší sokolovny.

Dne 8. července t. r. začal bratr Hás se škrábáním staré malby jakož i s očistěním této; mistr Rubeš vymínil si řízení prací a dal zhotovit vzorky. Práce tesařská zadána byla bratru Kuželovi, dříví zapůjčil br. stavitele František Kadlec a prkna bratr Inž. Čestmír Vavrouš. Práce truhlářská zadána byla bratru Kůželkovi; práce tato obsahuje potažení zábradlí ve velkém sále překližkou, zhotovení nových druhých oken v malém sále, dveří na balkon, uzavření malé galerie okny a potažení zábradlí překližkou. Po zhotovení lešení ve velkém sále byla odmontována stropní tělesa a zjištěno, že dráty v lampách jsou úplně přepálené. Oprava tato svěřena byla bratru Seidlmannovi, kterému byla současně zadána oprava ostatních světel v celé budově, jakož i lustrů v malém sále. Ve stropních lampách bylo vyměněno 80 žárovek, do podgalerie bylo dáno 12 kusů nových žárovek, lustry v malém sále mimo opravu dány byly též k vyčistění, při čemž veškeré žárovky v těchto se nalézající (celkem 36 kusů) byly vyměněny. Rovněž i žárovky na stojanech ve vestibulu. Po zhotovení lešení ve vestibulu byly sundány stropní lampy a učiněn pokus se spouštěním lamp, čímž by odpadla nebezpečná práce při čistění jejich, případně při výměně žárovek. Pokus setkal se s dobrým výsledkem, takže lampy mohou se nyní bez námahy a nebezpečí volně spouštěti. Lakýnická práce svěřena byla bratru Škorpiolovi. Jelikož zapůjčením dříví bylo značně ušetřeno na vydání, byly všechny záchody opatřeny emailovou barvou, aby se mohly mytí. Dále natřeno veškeré železné nářadí a železné součástky při tělocvičném nářadí v celé budově. Bratr Rylich opravil chránící plechy u topných těles ve velkém sále. Po odebrání lešení ve velkém sále bylo zjištěno, že madlo u zábradlí na galerii jest značně poškozeno, rovněž tak madlo na hlavním schodišti do druhého patra. Práce tato jakož i oprava desky stolu ve druhé sborovně zadána byla za úhrnnou cenu Kč 1.965—. Taktéž bylo nutné zapotřebí, aby mramor na schodišti byl obnoven, což se také stalo. Práce tato zadána bratru Beranovi. Mimo těchto prací byly též doplněny scházející regály ve výčepu a stůl se zásuvkami v kuchyni. Dále bylo objednáno u bratra Suláka 14 stolů na galerii. Jest ještě nutno obnovit linoleum ve velkém sále a doplniti inventář o 100 kusů židlí. Veškeré práce byly prováděny za obětavého dozoru br. Horáčka a bylo přihlášeno k tomu, by byly provedeny co nejlépe a odborně. Taktéž opravena dlažba na chodbách, vyspraveny popraskané spáry, dlažby přebroušeny a napuštěny olejem. Bratr Králíček daroval original Alešův „Svatý Václav“, k němuž byl zhotoven rám a obraz zasklen nákladem ca Kč 3.000—. Cena tohoto obrazu dle odhadu znalců jest as Kč 50.000—. Správní výbor děkuje bratřím Mikovi a Poláčkovi za odmontování a namontování světel.

Bratřím, nastupujícím vojenskou službu.

Neopomeňte před nastoupením služby ohlásiti se u br. jednatele. Je nutno z důvodů organizačních vésti bratry vojáky v evidenci, vedle toho při ohlášení nastoupení vojenské služby bude Vám zachováno bezplatné členství jednoty. Po nastoupení služby pak nám ohlaste přesnou adresu, aby Vám mohly být zasílány naše „Zprávy“. Učiníte radost, když napišete jednotě, družstvu, cvičitelskému sboru a p. jak se Vám na vojně daří. Nezapomeňte vyhledat v místě své služby vojenské místní jednotu a cvičiti tam. Udržíte tak styk se sokolským životem, najdete bratrský kruh a jistě budete rádi viděni, zvláště v pohraničních, menšinových jednotách, kde vedle toho je posilite a povzbudíte.

Nepochybujeme, že po vykonání své vojenské povinnosti Vás opět mezi námi uzříme. U vykonávání svých vojenských povinností budte pamětlivi vždy své sokolské výchovy, dělejte členství v Sokole čest a snažte se dosáhnouti hodností poddůstojnických. Přejeme Vám ve službě vše nejlepší! Nezapomeňte na nás — my na Vás také nezapomeneme!

„Spolek pro zbudování pomníku JUDru. Janu Podlipnému v Praze“ (se sídlem v Libni) hodlá odhaliti pomník Dru. J. Podlipnému a odevzdati jej veřejnosti. Pomník bude postaven v zámeckém parku, na straně u tržiště a bude důstojným, uměleckým dílem (pracuje na něm br. prof. Brúcha), odpovídajícím velkému významu nezíštného národního pracovníka a velikým jeho zasluhám. Spolek jest odkázán pouze na členské příspěvky, na národní ústavy peněžní a vlasteneckou veřejnost. Bohužel sbírky schází se velice chabě. Spolek obrací se na bratry a sestry, by podporovali jej v jeho snaze, při vhodných příležitostech peněžními obnosy, aby úkol, který si vytáhl — vybudování a úplné zaplacení pomníku prvnímu starostovi ČOS., byl v brzku splněn. Sběrací archy a složenky na požádání se zašlou. Za každý — i sebe menší dar — vzdává spolek předem bratrský dík. Bldk

20. března 1930.

ZPRÁVY SOKOLA PRAHA-LIBEŇ

ROČ. IV. ČÍSLO 3.

VOJTA ŠTEKR

Opět zdrcena hlubokým zármutkem stojí naše jednota a ve svém středu loučí se s bratrem, jehož srdce se navždy odmlčelo. Odešel Sokol . . . Odešel ve chvíli, kdy nikdo jeho odchod nečekal. Nesmiřitelná přišla tentokrát úskočně, v okamžiku, kdy nikdo u našeho milého bratra nestál na stráži, mimo naši naději, že ho opět mezi sebou spatříme.

Nemilosrdně zaškrtla studenou rukou naši naději a zanechala nám zármutek . . .

Neznámý lovec sestřelil mladého Sokola na jeho cestě za nejvyšší metou . . .

Milý Vojto! Co mám o Tobě říci? Že jsi byl skvělý člověk, neúnavný pracovník, vzorný cvičitel, celý Sokol, upřímný bratr a nenahraditelný kamarád? Tím vším nepovím, čím jsi nám byl a co v Tobě ztrácíme. Nemám slov . . . Příroda nedala člověku pro bolest slova, dala mu jen bolest a pláč. Řeknu Ti to prostě:

Br. Vojta Štekr jako náčelník jednoty Vokovice-Veleslavín
se cvičitelském sborem jednoty.

Měli jsme Tě, milý Vojto, všichni rádi a naše láska k Tobě chtěla by se nyní bit! Kdybychom Tě mohli vybojovat zpět, věř, že sta rukou a sta srdeč spojilo by se v jeden šik a šli by v boj, a nevrátili by se bez vítězství.

Ale nemůžeme . . . A láska, jež nemůže zvítězit, dvojnásob bolí . . . Bratře Vojto! Jméinem sboru cvičitelského děkuji Ti za všecku práci kterou jsi mezi námi pro Jednotu a Sokolskou myšlenku vykonal. Slibuji Ti, že všechny povinnosti af sokolské či nesokolské, které Ti nebylo dopřáno splniti, splníme za Tebe do poslední písmeny.

Děkuji Ti, bratře Vojto, za všecky milé chvíle, které jsi nám svou bratrskou láskou a upřímným kamarádstvím připravil.

Dovolíš mi, abych na znamení naší lásky vzal si malý dárek z lásky — Tvé pero sokoli. A v zástavu našeho slibu, co bych Ti dal? Co si dávají na jaře ti, kteří se mají rádi?

Kytičku fialek.

Přeji Ti, Vojtíšku, abys dosnil to, čeho nedopřál Ti osud dožít. Ne, Vojtíšku, tak se nerozejdeme. Rozloučíme se, jako jsme se loučili spolu jindy: Měj se hezky, Vojto!

Přeji Ti šťastnou, milosrdnou a dobrou noc . . .

Slov y těmito rozloučil se jménem cvičitelského sboru br. Dr. Štross s bratrem Vojtem Štekrem v sobotu 8. března u jeho hrobu na hřbitově libeňském, když s bolem v hrudi a s pláčem v očích odevzdali jsme zemi sémě, které nikdy nevzklíčí — mrtvé tělo bratra, kamaráda, cvičitele, Sokola, kterého tragický, nelitostný osud vyrval přímo ze středu našeho.

Teprve 31 roků byl stár bratr Vojta — co tu ještě nesplyněných tužeb, cílů, povinností a vše musel zanechat náhle, neúprosně. Jaká to strašná skutečnost! A věru není divu, že přicházejí okamžiky, kdy nechce se této tvrdé skutečnosti tak smutně doložené ani věřiti, kdy se zdá, že vše je děsivým snem . . .

Ještě v neděli 2. března jsme s ním byli na dorosteneckém výletě, následující den přichází jako vždy veselý do cvičení, vede družstvo, ukazuje cvik na kruzích, který ovládal a který snad nesčíslněkráte prováděl . . . v okamžiku, kdy by to každý nejméně očekával, padá, jakoby odříznut od kruhů, k zemi . . . Rána po těžkém dopadu — ruch a šum utichá v sále a bezvládné tělo je odnášeno do sborovny. Lékař-cvičitel br. Dr. Kvaček jej přivádí k vědomí a doprovází jej při převážení do nemocnice. Očekáváme s netrpělivostí a s úzkostí v duši jeho návratu; přináší zprávu, že není zatím vážných obav.

Nastává smutná povinnost zpraviti o úrazu šetrným způsobem rodinu — upokojiti ji.

A druhý den z rána přichází zvěst, že bratr Štekr po půlnoci v nemocnici úrazu podlehl . . . Jaká to strašná zpráva pro nás, pro všechny, kdož jej znali, jaký to zdrcující okamžik pro rodinu.

Ne — není možno! — říkali jsme si. Není možno, aby osud byl tak tvrdý a nelitostný.

A smutnou pravdu potvrdil nám černý prapor na naši sokolovně — není bratra Vojty.

Br. Štekr přišel do naší jednoty přesídlením do Libně v r. 1926 z jednoty Vokovice-Veleslavín, kde byl po tři roky náčelníkem. Byl odchovanec vídeňského Sokola, kde cvičil za války jako dorostenec.

V naší jednotě byl záhy povolán do cvičitelského sboru a jako dobrý cvičenec uplatnil se ve velké míře při všech podněcích jednoty. Nescházel nikdy, když bylo třeba přiložit ruku k dílu — svědomitý do krajinosti. Miloval dorost a tuto svoji lásku plně osvědčil jako cvičitel dorostu a zástupce vedoucího dorostu, jsa vždy na svém místě. Že hoši loňského roku získali v župních závodech putovní cenu jest jeho zásluhou.

Pro jeho upřímnou, veselou povahu a bratrské jednání musel jej mít rád každý. Skromný, nenáročný, jaký sokolský cvičenec a cvičitel má být. Jako cvičitel svědomitý v povinnostech a spolehlivý vždy a všude. To se u něho rozumělo samo sebou, když byl živ, nyní, když není mezi námi, když si jeho krásné sokolské vlastnosti uvědomujeme, musí být nám všem v tom směru vzorem trvalým, který nesmí přijít v zapomenutí. Říká se, že tělocvična sokolská je chrámem krásných sokolských vlastností. Pravdivost tohoto pravidla potvrdil br. Štekr celým svým sokolským životem — i svou smrtí . . . smrtí sokolskou.

A v sobotu odpoledne 8. března nastala povinnost nejsmutnější — povinnost, doprovoditi jej na jeho poslední cestě z naší sokolovny, z místa, kde nalezl svoji tragickou smrt. Po druhé stává se naše sokolovna dnem smutku. Po prvé při pohřbu br. starosty Filipa. A jest zvláštní náhodou, že kamenné poprsí bra. Filipa nad jeho hrobem na hřbitově libeňském vzhlíží svojí kamenou tváří ku hrobu bratra Štekra . . .

Již od 1. hodiny, kdy byla rakev v tělocvičně na katafalku vystavena, přicházeli bratři a sestry, aby se s bratrem Vojtou rozloučili. U rakve stála čestná stráž bratří a dorosteneců, která o $\frac{1}{2}$ hod. byla doplněna sestrami, dorostenkami a žactvem.

Za naši jednotu rozloučil se se zemřelým bratrem, v pohnutí br. starosta Besser. Pravil:

Bratři — Sestry!

Těžký a smutný úkol byl na mne vložen správním výborem, když mně bylo uloženo, abych se jménem jeho a všeho členstva s tragicky zesnulým br. Vojtou Štekrem před jeho poslední cestou z tělocvičny rozloučil. Ale jak mluviti, když srdce svírá žal a hrdro stahuje lítost nad tragickým Osudem, který milého bratra Vojtu při vykonávání sokolské povinnosti postihl. — Jaká to tragedie osudu. — V pondělí večer nastupuje veselý, vždy usměvavý, horlivý cvičitel a ujmá se jako vždy s chutí a láskou vedení svěřeného mu družstva, kde funkci svoji koná svědomitě, ochotně a vzorně, bdf nad jistotou a zdravím svěřených mu bratří, aby v záptěti sám stal se obětí neblahého Osudu, utrpěv z počátku zdánlivě nepatrný úraz, kterému však v několika málo hodin

podlehá. Hrozná tato zpráva, rozšířená bleskurychle druhého dne již v časných hodinách, působí jako úder blesku, ohromila kde koho, nejen nás, kteří jsme s br. Vojtou se stále stýkali, ale i všechny ostatní bratry a sestry, kteří ho znali jen z povzdálí. Jak se také nezachvět nad tragikou Osudu, který oloupil rodinu o dobrého, vzorného manžela, pečlivého, starostlivého otce a nás o milého bratra, dobrého Sokola, vzorného cvičitele a upřímného příteli, který po vykonání svých existenčních a rodinných povinností našel vždy dosti času, aby i své sokolské povinnosti učinil zadost.

K Sokolu přilnul s celou silou své mladické duše, v Sokoletu nalézal svou nejmilejší zábavu, útěchu i rozptýlení po celodenním zaměstnání a bohužel, že řízením Osudu nalezl zde i svou smrt. Je-li pravdivé přísloví, že: „v neštěstí poznáš své přátele“, tu můžeme směle říci, že zesnulý br. Vojta neměl nepřátele, neboť ohromná účast, projevovaná všemi od pondělka až do dnešního dne tomu nasvědčuje. Nebylo snad jediného oka, které by bylo zůstalo při sdělení jeho tragické smrti nezaroseným.

Milý bratře Vojto !

Loučím se s Tebou na poslední cestě z naší tělocvičny, kdes tak rád dlel a působil a slibuji Ti jménem tělocvičné jednoty Sokol, že nejen správní výbor, ale veškeré členstvo bude vždy Tebe vzpomínati v tom nejkrásnějším smyslu a že po vinnosti, která nám Tvým tragickým odchodem nastává, plně dosťojíme.

Odpočívej klidně.

Zachováme Tě vždy v trvalé a vděčné paměti.

Za jednotu Vokovice-Veleslavín, která se pohřbu zúčastnila, rozloučil se s bývalým jejím náčelníkem br. Linhart následujícím projevem :

Bratře Vojto !

Dnes — kdy jménem jednoty vokovicko-veleslavínské stojím u Tvé rakve, abych Ti před poslední Tvou cestou ještě jednou poděkoval za vše, co jsi jako náčelník pro nás vykonal — uvědomuji si jasně, že jsou lidé, kteří umírají jenom tělem. Ty patříš mezi ně.

Vzpomínali jsme na Tebe, když jsi odešel, nezapomeneme Tě tím spíše nyní, když odcházíš navždy. Přišel jsi k nám v době, kdy válečná smršt rozmetala naše řady a kdy jen velká láska mohla je opět ztmelit a vést k metám vytčeným Tyršem. Ty jsi tu velkou lásku měl. Ty jsi měl tolik kouzla osobnosti, v Tvých očích plálo tolik nadšení, že jsme se záhy semkli kolem Tebe. Tvá pile a svědomitost byly příkladem, který nutil k následování.

Vzpomínka na Tebe nezemře nikdy v našich myslích. Duch Tvůj bude dál žít ve stěnách naší chudé Sokolovny. Jméno Tvé zachvěje se vždy na našich rtech, kdykoli budeme pořebovat mnoho víry, mnoho odvahy a mnoho lásky k nové práci.

Tvá práce je skončena. Víme všichni, že to byla práce poctivá. A proto — jako člověku, který svou práci čestně skončil — přeji Ti Vojto:

„Spi sladce a země, do níž tě ukládáme za projevů lásky tolka srdeči, budiž ti lehkou.“

Po zapění smutečního sboru br. zpěvákým spolkem „Věnceslav“ snesena rakev nejstaršími členy cvičitelského sboru do pohřebního vozu, při čemž nápěv písne „Hoj, vzhůru pestrý Sokole!“ hráný kvartettem lesních rohů a tak tklivý v tom okamžiku doprovázela bratra Vojtu na jeho poslední cestě z naší Sokolovny.

Pohřební průvod, v němž byli žáci, žákyně, dorostenci a dorostenky v krojích, muži a ženy v kroji a v šatě občanském, hudební sbor, řada věnců a květinových darů, ubíral se pak za velké účasti místního občanstva na místo posledního odpočinku bratra Štekra, na hřbitov libeňský.

Na hřbitově rozloučil se s ním za sbor cvičitelský vzdělavatel br. Dr. Štross slovy, jež zanechala ve všech hluboké pohnutí.

Za zpěvu písne „Kde domov můj“ spuštěna rakev do temnoty hrobu, provázena uszlzelymi našimi zraky a nezměrným bolem v srdci.

Spi v pokoji, bratře Vojto!

Tvoje světlá památka bude trvalou v našich srdcích — na shledanou!

Za bratrem Vojtou!

Tvé jméno jako skvělá píseň sokolí
mi ve varitu zvučí krásy
a ku tisícům čistých duší hlaholí:
že sokolství nám pramen spásy.

Sval zloborný Tvůj stržen, sražen s výše
a trup jarý se srdcebouřným třeskem,
raněn jak ptáče se řítí s výše
a křídlem svým si v posled máchne bleskem.

Tvůj duch nám vroucí však, zářný tu zůstal
a zákon bratrství srdce nám káže,
vždy překonat zapomenutí přívále
a pro odkaz, krev Tvou, nasadit páže.

Boh. Štěpánek.

Obětavosti více...

V sokolském tisku čteme nyní často stesky na sokolskou obětavost. Ne sice na obětavost samu, jako spíše na její mizení v řadách členstva. Trati se již u dorostu a nejméně se projevuje u členstva. Skutečnost ta, kterou zastírat bylo by chybou nedozírnou, nutí všechny, kterým budoucnost jednot a Sokolstva vůbec leží na srdeci, k přemýšlení a k hledání cest k ozdravění našeho vnitřního života sokolského.

Základem sokolského života jsou jednoty — proto jaký vnitřní život je v jednotách, takový je i v župách a v celém Sokolstvu.

Sokolský život jednot nezáleží však na činnovnících — záleží na veškerém členstvu — na nás všech. Záleží v prvé řadě na obětavosti všeho členstva jednoty, jak tuto dovede chápát a provádět.

Bez obětavosti není života v jednotě. — S ní život jednoty roste i padá. — Obětavost v činech, obětavost v plnění povinnosti k jednotě je směrnicí našeho členství v Sokole — bez ní sokolské členství je prázdné — neplodné, bez radosti a bez ovoce. Uvědoměme si jen základní povinnost naší — placení členských příspěvků. Je možno tuto rádně plnit bez obětavosti? Jen členové, u nichž ani trochu nevzklíčilo sémě obětavosti mohou placení příspěvku odbývat ledabyle a nepořádně, nebo neplatit vůbec. A přec není nic snazšího pro toho, jenž nemá v sobě ani tento základ sokolské obětavosti, než vystoupiti z jednoty. Leč z členských příspěvků nemohla by jednota existovati. K udržení rovnováhy v rozpočtu jednoty je třeba výtěžků z podniků jednoty. Bez těchto položek v pokladní knize těžko by bylo jednotě, aby obstála ve svých sokolských povinnostech. Zde opětne obětavost vedená láskou k jednotě a k sokolství nalézá svého uplatnění u těch, kteří ji chápou. A chápou ji máme všichni.

Nejkrásnější ovoce může nésti sokolská obětavost v tělocvičné činnosti. Cvičitelské sbory, u nichž bez obětavosti nelze si mysliti žádný počin, snaží se splnit svěřené úkoly. Leč početně

daleko nestačí, kterýžto nedostatek hlavně u žactva činí značné potíže. Snaží se proto nalézti dostatečný počet bratří a sester ochotných k vedení družstev žákovských. K tomu je však třeba obětavosti, proto tak slabé jsou výsledky této snahy. Stejně je tomu i u dorostu.

Jak jinak by se život v jednotě — af tělocvičný nebo společenský — utvářel, kdyby více obětavosti nalezlo místo mezi členstvem, kdyby nás co nejvíce šlo stopou velké lásky a obětavosti. Ba zdá se tak často, že nadšení ustoupilo lhostejnosti, sokolská obětavost pohodlí a sobeckosti. A přec — připomeňme si to vždy a stále — že vše, co velkého bylo v Sokolstvu vykonáno, stalo se tak především a často jedině obětavostí.

A nyní, snad více než kdykoli před tím, jest nám ji třeba. Neboť netečnost zahnízdila se v duši národa, sobeckost a prospěchářství veřejného života jako nákaza morová přenáší se z jednotlivce na jednotlivce a začíná hlodati i na zdravém kořenu sokolského bytí.

V každém z nás je jistě dostatek vnitřní sily, by vzdoroval této nákaze a neutlumil v sobě smysl pro obětavost.

Spojme tuto snahu v jeden svazek sokolské obětavosti, prolnuté radosti z dobrých činů a poznáme tak smysl sokolského života. Bude pak radostno žít i pracovat — všem!

O našich dětech.

Sestry vedoucí žactva si stěžují, že mají málo vedoucích. A přeče je to práce jedna z nejděčnějších a z nejkrásnějších. Kdybyste jen několikrát to šly s těmi malými zkousit, jistě by jste i Vy si tuto práci oblíbily. Máme u nás tři oddíly děvčátek, pro všechny se krásně pracuje, ale já toužila vždycky být u těch nejmenších. Shodou okolností jsem se k nim nikdy ale nedostala. A tak jen někdy, na skok, při nějakých nácvicích ocitám se v jejich společnosti.

Bože, to je rozumu, různých nápadů a názorů.

Děti čini, co Vám na očích vidí, předhání se v pozornostech a velice často jste nucena vzít se zařaté pěstičky usmudlaný bombonek vytažený odkudsi z kalhot. A to se musíte tvářit, že jste si náramně pošmáklá. Měla jsem v družstvu žabku, která každě cvičení nosila si cukroví a vždy s náramným gustem se předlouho hrabala v sáčku, než nahmátlá to, které se jí zdalo vhodné pro mne. Pak mně ho svoji ručkou, se kterou třeba mocně hoblovala při hře podlahu v sále, s okouzlujícím úsměvem podala. Žábka byla přímo krásná a já na bombon jakživa nekoukala, pohled do jejich upřímných velikých očí smazal všechny chloupky a bůhví co z toho bombonu. V každém družstvě těch sokolských zárodků se vyskytuje takové „obecní zlobidlo“. Mívá různé podoby. V jednom případě vlezet na všechno, ze všeho spadne a vy nepostačíte oddechovat, že má všechny nohy v pořádku. Druhé neposlouchá vůbec, časem si zatracuje, hned na to se lisá více než májové kotě, ale věřte, zla v těch děckách není.

Jednou zase mně jedna holčička s božským úsměvem podávala kousky karlovarské oplatky, tak jak jí zbyly v kapsičce. Bylo to mrně asi šestileté. „Ale dnes na mně sestřičko nesmíte hubovat, víte, maminka žalovala tatínkovi, že moc zlobím a on je na galerii.“ A ten žabec tu hodinu prováděl své divy a já věrnu slibu, musela jsem mlčet. (Dokončení příště.)

O našich dětech.

(Dokončení.)

Jedna zase, ačkoliv měla vzorně čistý šáteček v kapse, zásadně si utírala nos o ruku. Kdysi nemohla se udržet na kruzích a tu mně bohorovně pravila: „Víte sestřičko, já si už nebudu utírat nos rukou, vono mně to hrozně klouze.“

O tom, jak jedna holčička v nezměrné horlivosti, aby neušla houpání na kruzích pozapoměla na věc úplně lidskou a jak já, pomáhajíc jí později na žebřík, zkonstatovala jsem podivné, vlhké teploúčko na jejích kalhotkách, její smrtelný úlek, když cítila, že jsem na to přišla — inu — řehtala jsem se tenkrát jako blázen — v duchu.

Povidání o těch nejmenších nemělo by konce, na ty drabanty já hrozně trpím.

S těmi většími slečnami už to není tak jednoduché. Musíte vážit každé slovo, každý pohled. Ihned všechno zkonstatují a zkritisují. Jsou převychovány, nebo vůbec nevychovány a kázeň v Sokole se jim někdy nezamlouvá. Ale nejhorší je to, že se jim musí předcvičovati. A tak já někdy vyhýbajíc se v našem cvičení náradí vůbec, přídu do situace přímo strašlivé. Dokázala jsem vylezt na žebřík téměř až nahoru, já, která mám hrůzu před stoupnutím na židli. Takový trošku posměšný pohled několika těch slečinek vyžene člověka spíše než povzbuzující slovo vedoucí večer při cvičení.

A dá-li vám vedoucí skok do dálky a těch devět špalíků musíte několikrát zachycovat při rozběhu, pozdrav Pánbůh, pak jste úplně knock-out. Je to práce krásná, záslužná a velmi vděčná. Jak litují, že nemohu nyní trávit alespoň ty dvě hodiny v týdnu mezi našimi dětmi. Bož. Šilingrová

Z TĚLOCVIČNY.

Špatné počasí je jako penize — špatný přítel — až na to, že bychom všichni o toho špatného přítele velmi stáli. Špatný přítel chodí v pravý čas, aby sváděl ty, kteří na svedení toužebné čekají. Tak se tenhle špatný přítel rozbouril před 26. říjnem, že byla radost podivati se na ty zátopy. A tak Sokolové, kteří mají o sokolských podnicích nejvíce strachu, co „jim do toho přijde“, aby nemusili na podnik jít, s radostí říkali: „Zase nemohu z domova!“

Budiž konstatováno po pravdě, že špatný přítel pohořel aspoň 27. října, kdy se tělocvična naplnila tak pěkně, jako jsme ji už dlouho neviděli. Sestry a bratři! Nebylo Vám veseléji, když jste viděli tolik známých očí a úsměvů?

Byli jste také svědky odhalení různých „tajemství“, o nichž jsme psali posledně a že tajemství se opravdu povedlo, ukazoval smích, který objevení se těchto různých tajemství vítal.

Sejdeme se příště zase v tom počtu?

Přítel počasí měl rozhodně větší úspěch 28. října na výletě. Kdo ho neposlechl a přece šel, toho trápil pořádnou zimou a na památku rozdával rýmu. Ale bratři i to unesli a snad dokonce i s první cenou za účast.

Br. náčelník je, bohužel, jedním z těch, co nacvičuje rád, ale sám necvičí. To je znáti na tom, že mu neschází nálada, když se nám ruce klepou a nohy nestojí. To má takový úsměv (tak zv. náčelnický) a různé průpovídky (rovněž náčelnické) vytrvalosti. Tyto jeho dobré vlastnosti poznali jsme zase jeden v pátek, kdy přišel zase s nějakým „tanečkem“ nebo co a přes to, že všichni postižení svorně prosili, aby jej vzal čert (rozuměj „taneček“, kdepak náčelníčka!), přece jsme tanečkem byli docela utancováni až do neděle.

Přijďte, přijďte bratři si zatancovat! Vidíte, jak je u nás veselo. Šs.

20. prosince 1930.

ZPRÁVY SOKOLA PRAHA-LIBEŇ

ROČ. IV. ČÍSLO 10.

Bratři a sestry! Pomozte!

Nezaměstnanost krutě doléhá i na mnohé bratry a sestry. Bratrská láska, vížici celé Sokolstvo, ukládá nám, abychom jím přispěli. Nejde o almužnu, nejde o pokořující podporu, jde o důkaz opravdového bratrství.

Předsednictvo Československé obce sokolské vydalo provolání ku sbírkám mezi členstvem a doufá, že nevolalo-li nikdy marně, nebude zklamáno ani tentokrát.

Podnikáme sbírku na nezaměstnané naše bratry a sestry. Zúčastněte se všichni — bez rozdílu! Každý přispěvek je vítán — kdo málo máš, dej málo, nikdo však neodmítej.

Kdo rychle dává — dvakrát dává.

Sběrací archy jsou v sokolovně u br. jednatele, náčelnika a sestry náčelnice. Přispějte ihned!

Oznamujte nám místa uprázdněná!

Nezaměstnani bratři a sestry nechť se ihned přihlásí u br. jednatele nebo bra náčelníka.

Bratři a sestry! Věříme ve Vaši lásku, věříme ve Vaše opravdové bratrství, věříme, že pospolitost sokolského bratrstva opět ožije a rozkvete nejkrásnějším květem lidského života — láskou a dobrými skutky.

Kolik času ztráví za rok svědomitý činovník v Sokole?

Mám na mysli určitý případ — člena cvičitelského sboru a správního výboru. Dotyčný bratr navštěvoval velice pilně cvičení a zúčastnil se vedení dorostu. Byl během roku ve 74 cvičeních mužů a 72 cvičeních dorostu, tedy celkem ve 146 cvičeních. Počítejme, že při jednom cvičení byl v tělocvičně 2 hodiny, což obnáší za rok 292 hodin. Dále byl zúčasten 30 schůzích správního výboru, cvičitel, sboru a j., průměrně po 2 hodinách, tudiž celkem v roce 60 hodin. Svěřenými pracemi ztrávil v tělocvičně — mírně počítáno — 130 hodin. Tedy celkem za rok: $292 + 60 + 130 = 482$ hodin.

Přepočítáno na normální pracovní dny po 8 hodinách, znamená, že dotyčný bratr ztrávil v Sokole nejméně 60 pracovních dnů, to je 10 pracovních týdnů, čili $2\frac{1}{2}$ měsíce.

Výsledek je ještě velice zajímavý a je dokladem, kolik sebezapření, sebeobětování a hlavně lásky k myšlence sokolské vyžaduje svědomité plnění činovnických povinností v Sokole a práce sokolská vůbec. A to jsme počítali ještě velice mírně. Vždyť cvičení a schůze vyžaduje průměrně více než 2 hodiny ztráveného času. Uvedené čísla by si měli uvědomiti hlavně různí oprávci sokolské práce na členských schůzích a valných hromadách a vselijící sýčkové, hovořící v ústranní i veřejně o úpadku Sokolství. Dokud máme a budeme mít i v budoucnosti také případy, jako je uvedený, tak se Sokolstvím nebude nikdy zle.

Dovede-li činovník nenáročně a nezíštně dátí $2\frac{1}{2}$ měsíční dobrovolnou práci ve prospěch celku, svědčí to nejen o jeho velké lásce k jednotě, ale také o vnitřní síle myšlenky sokolské.

Budiž na konec s potěšením konstatováno, že uvedený příklad není u nás ojedinělý. Vybrali jsme jej namátkou z celé řady případů jiných.

Náš podařený — nepodařený výlet.

Žádné pravidlo není snad tak pravidelné, jako tohle nové. Je-li neděle a máme-li výlet, musí pršet. O tom jsme se přesvědčili na vlastní kůži 5. dubna. Kdo sám nezkusil, neumí si představit jak je člověku, když v neděli časně ráno vstává, aby šel na výlet a na první pohled vidí jak je venku mizerně. Jako by celý týden nebylo dosti času na dešť. Co však už zbývá, než vstát a jít v hloubi duše s přesvědčením, že na nádraží bude sám. Avšak nic takového. U nádraží je jich už slušný houček. Sraz byl určen na 7. hodinu a opozdilcům bylo dáno akademických pět minut přes čas. Apešoval bych na to, aby akademické měření času bylo stejně s obyčejným a aby těch 5 minut bylo opravdu 5 min. a ne čtvrt hodiny, kterou jsme museli čekat na br. vedoucího.

Zdraví a síla — u tělocvičně!

Na nádraží to vypadalo jako v parlamentě. Když už nebylo naděje, že by ještě někdo přišel, začalo se hlasovat (ale bez pranice), máme-li jít, anebo se vrátit domů. „To bych to, pane, pěkně chytíl“, ozývá se nějaký hlas za souhlasu všech. „Celý týden bych měl na talíři, že jsme jak z tváři, trošky vody že se bojíme a kdesi cosi. To raději zmoknem!“ To rozhodlo. Koupily se lístky a hurá do vlaku. Ten vzali už útokem trampové, kteří přes tak „krásné počasí“ jeli do svých chat a mezi nimiž jsme my „padouři mastnáci“ (nebo jak chcete) budili zaslouženou pozornost. Ve vlaku se na nás usmálo štěstí. Přišel revisor. Odnesl to Patla, kterému tento příjemný člověk poradil, aby si zaplatil příspěvky a za tuto drahocenou radu požadoval jako advokát „něco od cesty“.

Ze samé radosti, že svítí sluníčko, stavěli jsme „suché vrby“.

Za osvěžujícího májového „deštičku“ jsme vystoupili z vlaku a po novém hlasování odvážně jsme se pustili na cestu. Šolemu asi nestačila voda, kterou nás sv. Petr obdaroval zhůry, a proto ani se nesvlékají vykoupal se v příkopě. Pak jen litoval, že tam bylo vody jen po kolena. Ko nečně se Pán Bůh nad námi ustrnul a my na druhém břehu Sázavy spatřili velkým písmenem napsáno: Hostinec. Ovšem byl-li to hostinec, to si dovolím pochybovat, protože museli jsme sedět buď v kuchyni, anebo venku. Přes to jsme se tu usadili a byli tu na výletě skoro celé dopoledne. Pak asi následkem našich modliteb, které jsme vysílali k nebi, nastalo ideální počasí, přestalo totiž pršet a my vyšli na Posázavskou stezku. Nebylo to tu tak hrozné jak si myslí doma v Libni, nebylo tu bláta po kolena, nýbrž pouze po kotníky.

Že nejsme v přírodě sami, poznali jsme i zde na stezce. Kolem chat, ba dokonce i kolem stanů křepčili trampové, také asi radostí z tak překrásné pohody. Teď, když jsme šli podle značek a podle mapy, osvědčily se znalosti br. vedoucího. Jen asi čtyřikrát jsme se museli vrátit a pouze asi pětkrát jsme byli momentálně desorientováni a nevěděli kudy kam. Tu jsme si však řekli: „Všechny cesty vedou do Benešova“ a někudy jsme se už dali. Pak jsme buď šli dobře, anebo jsme se museli vrátit. Potíže jsme měli s Kubíštem. Měl věčně strach, že přiveze domů ještě nějaké jídlo a proto jsme se museli stále zastavovat a posilňovat se.

Odpoledne, abychom nezapoměli jak vypadá sluníčko, vylezl ten dlouho očekávaný punta z mráků. Ty bylo něco pro fotografy! Byli jsme zrovna u potoka a Patla navrhli, abychom se zuli a šplouchali si nohy, že nás „veme“. Bude to prý moc působivé. Kubíšta zas dostal nápad, aby se „vzali“ s Patlou jeden druhého. Oba to už „zmačkli“, když Kubíšta najednou

zvolá: „Jéžíš Marjá, Patlo, vždyť tam nebudeš mít nohy!“ Patlou to však nehne: „Z toho si nic nedělej; ty tam zase budeš bez hlavy.“

Tento náhlý obrat v počasí zapůsobil i na naše mysl a my si počali zpívat do pochodu. Z počátku jsme se nemohli shodnout. Jedna dorostenka chtěla zpívat: Ach, není, tu není . . . ; Posléze však z radosti, že jsme nezmokli ještě více, zanotovali jsme svorně: Nezmokli jsme už tu jsme . . . To už vystupovali za lesem konopištské věže. Ve zdejší zámecké zahradě se nám naskytla vzácná příležitost. Vyblejskli jsme Jardu při jeho krotitelské práci, jak sedí lité šelmě na hřbetě. (Viz obrázek). Potom najednou začal Jarda a ještě jedna dorostenka bědovat, že mají listky na večer do bio a abychom proto pospíchali na vlak. Dokonce se ptali, kde tu je nejbližší letiště a dívali se do jízdního rádu na odlet aeroplánu. Marny však byly jejich nářky a proklínání. Zůstali s námi a přijeli domů až po biografu. V Benešově v nádražní restauraci jsme se sešli ještě se dvěma odvážlivci, kteří sem přijeli na kolech. Byly to vlastně dvě hromady bláta, z nichž vyhlíželi jen obličeje. Konečně přijel vlak a tak jsme se dostali domů celí. Nerozmocili jsme se.

„Kdo se směje naposled, směje se nejlíp.“ Ráno se smáli nám ti, kteří zůstali doma a odpoledne jsme se smáli my jim, jak se asi tam v Libni otravují.
Pe—ka.

1931, ročník 5, číslo 5, str.64

O trampingu rodinném.

Málo rodin zůstává v neděli v Praze. Jdouce s duchem doby, musili i ti starší to pověstné trampování zkusit. A kdo jednou jen o dusné letní neděli vyjel za Prahu, stane se rázem vyznavačem trampingu.

Dnes chci psát ze stanoviška ženy. Znám matky, které v neděli časně ráno vstanou, vypraví celou svoji rodinku, usmějí se vesele na svého bručouna a jdou na výlet. Znám jiné matky, které neděli co neděli vyuvaří jako v hotelu, litají kolem plotny k smrti znaveny připravou svátečního oběda. V poledne se nacpou žaloudky, rodinka natáhne se na kanapíčka a schrupne si. Po prospání nastane divání z okna do zaprášených ulic a pomalu čas k večeři, pak s plným žaludkem pomodlit a spat. A to je neděle strávená velice nerozumně. A to vám taková maminka jest v stavu nabouchat, kdybyste jí navrhly nějaký nedělní výlet. „Kde pak, co vás to napadá, jsem celý týden na nolíách, chci si taky trochu odpočinout v neděli!“ Je ovšem na bíledni, která z těchto dvou matek si lépe odpočine. Jistě ne ta, která letmo na chvíli usne po obědě na pohovce doma. To jí únavy nezbaví. Ta první má v poledne třeba kousek chleba s máslem, který v klidu sní někde na nádherné louce s tisíci květy, nebo někde u vody tráví v nebeském klidu

svoji neděli uprostřed své rodiny. Mnohá maminka jen z pohodlnosti, ba co dím z lenosti, nechce se na výlet vypraviti. Muž by šel rád, děti také, ale kde pak. „Mně bolí hrozně nohy, celý týden kolem vás tančuju a ještě v neděli byste mně nedali pokoj, jen si jděte sami!“ Tohle ovšem udělá jen žena velmi nerozumná, protože muž práskne dveřmi a jde sám, buď skutečně na ten výlet, nebo do hospody a děti, ty na výlet stejně půjdou, ovšem kdož ví v jaké společnosti. Jiná maminka 17letého synka řekne: „Bodef, takového habána budu ještě vodit na výlety!“ Ba ne, nejedná se tu o voděni, nebo hlídání, ale žasla by taková maminka, jak by si svého habána přibližila, kdyby dokázala s ním trampovati.

Nebo maminka větší dcerky. Proč by nemohla jít sebou? Stojí-li ten, s kterým dcerka chodi, vůbec za něco, nebude jistě proti matce miti námitek, nebude v ní viděti hlídajícího draka, ale člověka, který hledá slunce a vzduch stejně jako on sám.

Zkuste být svým mužům a dětem dobrými kamarády, když dlouhotým soužitím hrozí jednotvárnost. Velikým neselhávajícím pomocníkem k tomu jest právě tramping. Jedete-li s mužem a s dětmi, nebo sama s manželem, prožijete-li celý den v kráse přírody, budou z vás lepší lidé a vás vzájemný styk zjemní a zvroutí.

Ale hlavní věcí k výletu jest dobrá nálada. Lidé a zvláště ženy ustařeně zamračené a zatrpklé až zůstanou doma a nekazi náladu druhých.

Ovšem člověk musí mít někdy kůži hroši na takovém výletě. Když ku příkladu náhoda nadělí do vlaku střapatou trampku s očima jako nebe a když tatáž náhoda posadí ji vedle vašeho bručouna — no pozdrav pámbu! Dívce má v těle tisíc dabiů, chichtá se ustavičně na celé kolo, krátce je rozamilé k zulibání a vy s hrůzou diváte se, jak vašemu bručounkovi září oči a dobrácký úsměv zkrásní jeho rysy, běda, bude-li ted hubovat. On tím naprosto nic nemyslí, to jen to mládi uneslo jej na chvíli. Přejte mu to a checete-li být dokonalým kamarádem, řekněte mu tiše: „Taťku, to je správná žábá, vidi!“ Ovšem tohle dokáže žena jen mimorádně, řekla bych abnormální, my normální zůstaneme na tom, že budeme se dívat z okna vlaku, tak úporně, jako by podle trati, kterou známe z paměti, rostly samé zázraky. Velký kříž pro nás ženy nastává u vody. Když přijdou léta kolem třiceti, nebo po těch třiceti, nebo — ach Bože — kolem čtyřiceti, tu je nám všechno mladé nějak proti srsti. A u vody má mladí svoje hody.

Jdete do vody s manželem ničeho netušice. Najednou báč! letí míč starouškovi do nosu. Ohlédněte se. No jo! Pár lidiček si tu házi a tamhle ten diblik s černou hřívou si spletli terč. Asi móóóć nerada! ! Chápeť? A ten vás nešťastník se tomu směje jako blázen. Mlčte i ted, nic to není, popadněte míč, zasmějte se od plíce a hodte jej zpět. Vezmou vás jistě do hry, házejte o sto šest a na toho svého nevěrníka se raději nedívejte. Naskočila by vám asi husí kůže, co tu ten starý blázen provádí. Oči mu září, těší ho celý svět, má radost ze všeho kolem ze sebe, ba i z vás, že nehubujete jako obyčejně, že se nemračíte. Cestou domu musíte ještě snést to, až vám začne lícit „mámo to byla legrace v té vodě“ — no a budete-li se jenom usmívat, jistě stiskne pevně vaši ruku a řekne měkce: „no — no mámo“. A za těch my ženy odpouštíme mnohem více!

Jedeme domů utrmáceni, nacpeme se s nadlidskou námahou do vlaku, chytíme místečko pro sebe i pro pána a velitele, najednou přijde „ženská“, náš staroušek ji pustí sednout, ačkoliv na nádraží před chvíli nohy necitil a ani státi nemohl. Zase nesmíte hubovat, když vás muž je gentleman a dává příklad jiným.

Máš zaplaceny příspěvky za pololetí?

Ovšem vrchol utrpení je, když před námi stojí hezká trampka a při každém nárazu vletí tátovi do náruče. To je ovšem situace bezútečná a proto raději končím.
Božena Šilingrová.

1932, ročník 6, číslo 1, strana 7

Správa domu.

Na jaře bylo opraveno a o 1 m zvětšeno podium v sále. Úprava tato vyžádala si značného nákladu. O prázdninách opraveny byly všechny stoly. Vedle toho bylo doby prázdnin použito k povšechnému čištění celé budovy. Při této příležitosti byly opraveny a nařeny veškeré plechové součásti na celé budově, jakož i provedena oprava krytiny. Opravy tyto byly velice nutné.

Také byly napuštěny podlahy fermeží a veškeré náčiní prohlédnuto a opraveno.

Prosím bratry i sestry, aby byli si vždy vědomi, že nejen budova, ale i veškeré zařízení jest majetkem celku. Z toho hlediska má být každý z nás strážcem a ochráncem majetku sokolského, který musí být vždy uchráněn jakéhokoliv poškození a zneužití, zejména takového, které vyplývá z netečnosti, ledabylosti, nebo dokonce ze zlomyšlnosti.

Bohumil Horáček.

Hostinství.

Po valné hromadě ujal jsem se vedení hostinství za licence bratra Fr. Brabce. Jelikož po sokolské veselici jsem byl nucen převzít vedení své vlastní živnosti, žádal jsem správní výbor naší jednoty, aby na dalších zábavách mne zastupoval bratr Horáček Bohumil, čemuž bylo vyhověno.

Důležitějších oprav na hostinském zařízení nebylo tohoto roku potřebí. Ve výčepu byli po celý rok činni mimo členy správního výboru též bratři: Fiala a Brabenec. V kuchyni při všech sokolských podnicích nezištně pracovaly sestry: Zárubová, Sourková, Wunderlichová, Václavová a Kmínková.

Všem shora uvedeným za jejich namáhavou a nezištnou práci bratrsky děkujeme.

J. Linert.

1932, ročník 6, číslo 3, strana 45

Bratři a sestry!

IX. slet vsesokolský se kvapem blíží. Je naši povinností, abychom se ve svém pohodlí uskrovnili a blásili byty nebo volná lůžka, která mohou být na dobu slavnostních dnů sletových propůjčena návštěvníkům sletu.

Ubytovací odbor v Praze VIII. žádá, aby byly sděleny přesné adresy bytů s oznamením, zda jde o pokoj se zvláštním vchodem (s použitím koupelny), s kolika lůžky či jednoduchý, event. i je-li byt propůjčen zdarma nebo za náhradu a jakou.

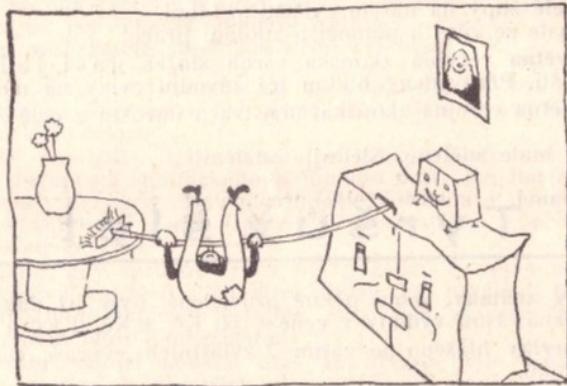
Přihlášky přijímá sokolník v sokolovně v Praze VIII.

V pohovu

Jak si dobré doma zacvičím?

Píše a kreslí -kva-

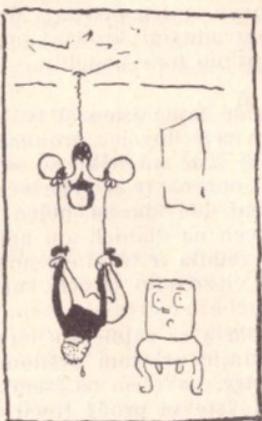
Již ve své výborné přednášce v Osvětové škole podotkl správně bratr zdravotník, že nestačí cvičiti dvakrát týdně v tělocvičně, a že je nutno semhle támhle si zacvičit i doma. Již slyším ty námítky z řad členstva, jako: „Stará mě s tím vyhodí“ atd... a proto píši tuhoto stat, která má přesvědčiti, že i doma lze si zařídit, když ne tělocvičnu, tedy aspoň tělocvičničku.

Jako sál cvičební poslouží nám nejlépe pokoj málo používaný, t. zv. parádní. Drobné rekvizity, jako smeták, vypůjčíme si potají z kuchyně. K postavení hrazdy použijeme dvou aspoň přibližně stejně vysokých kusů nábytku (na př. stůl a bufet), přes ně položíme smeták, koště nebo v nejhorším případě tatičkovu nejdelenší fajfku, a tuto improvizovanou žerd' dobré přitlučeme silnými hřebý (nejlépe kovářskými) nebo t. zv. kramlemi k nábytku — a hrazda je hotová. Kruhy jednoduše přivážeme k ozdobným rámencům lustru. Stává se sice, že lustr spadne, při čemž vytrhne se i kus stropu, ale nestalo se ještě, aby díra ve stropě byla větší než 1 m². Skácací stůl pořídíme si snadno z obyčejného jidelního stolu tím, že dobrým klihem k desce připevníme peřinu. Druhou peřinu dáme na zem co žiněnkou, a můžeme skákat.

K šplhu hodí se výtečně záclony, svinuté v tuhý provazec. Jsou-li v rodině i mladší bratříčkové nebo sestříčky, možno s nimi šplhati si multáně; jenom rozstříhneme záclony v tolik pruhů, kolik je cvičenců. — Kdo bydlí ve vyšším poschodí, druhém nebo třetím, má velkou výhodu, neboť na oknech vyšších pater dají se prováděti dobré t. zv. cvíky rovnováhy. Provádí se to tak, že stoupneme si do otevřeného

okna čelem do pokoje, ruce dáme v bok, a nyní zaklánime zvolna trup. Účinek zvýší se střídavým vysokým přednožováním pravou i levou nohou.

Vrcholem domácích tělocvičných radovánek je drátěná matrace. Po odstranění všech zbytečných peřin a ložního prádla zbude totiž z postele pouhá kostra, sestávající z obou čel spojených postranicemi a uprostřed je drátěnka; tato představuje dnes nedostižitelné tělocvičné nářadí, které trpce postrádáme v Sokole. Jaké bohatství tělocvičných prvků lze tu prováděti, od jednoduchého poskakování, střídavého odrážení nohami a kostrčí, salta přes pelest, až do vrcholových volek s postele na skříně, lustr a pod! Většina cviků ovšem není ještě pojmenována, čekáme jen na dobrého theoretika, který by toto nářadí vhodným názvoslovím připojil k naší soustavě (bratře náčelníku, nechtěl bys snad Ty?....).

To jsou tak nejhlavnější rysy domácí tělocvičničky. Nevyčerpal jsem ovšem látku všechnu — vždyť takměř každý kus nábytku může sloužit k našemu krásnému účelu. Jak dobře si zacvičíme na pokojové anténě, jak dobře se naučíme stojce o rukou před zrcadlem, v kterém vidíme každou chybíčku — to vše už záleží na vynalézavosti pilného Sokolíka. — Nejtěžší bývá ovšem, jak už svrchu podotknuto, nalézáti pochopení pro tuto ušlechtilou zábavu u rodičů neb manželek...

V pohovu

Poznáte je?

„Sedmého dne po výletech tělo
trmáčeti budeš.“

Když si v neděli přivstanete, uzříte, jak se obyčejně u dolního nádraží při stanici elektrické dráhy shromažďují, zavazadly okrášleni, někteří členové a členky naší jednoty, příslušníci jak vyšších složek, tak i obyčejný lid sokolský včetně káňat.

Po kratší neb delší jízdě po železnici opustí výprava vlak, aby co nejdříve ji pojal chládek lesa, kterým putuje za vytouženým cílem. Snad nejdou ani tisíc kroků, když se ozve hlas, známý již mnoha ročníkům našich žáček. „Tak co, kdy budeme jísti?“ Věta tato nemá ani tak zabarvení otázky, jako spíše povetu. (Nedivte se, je to síla zvyku.) Nedočkavci se nějakým způsobem uchlácholí, aby se alespoň dopoledne prošla krajina podle programu a teprve po půl neb hodinovém pochodu nechává vůdce ženám vybrati místo, kde se má prostříti k prvé hostině.

Utvorí se skupiny a skupinky podle počtu příslušníků rodin, z útrob bafochu vycházejí na denní světlo zásoby v takovém množství, že se až člověk diví, co se tam toho vejde. Hle, rodina bratra V.: Slušný počet trojstupů obložených žemlí a vařených vajec, objemná krabice, plná do zlatova upečené bábovky neb koláčů. Vedle dvojice manželů D. u prostřených ubrousků; u jednoho z nich jako stráž v plném lesku stojí půldruha litrová chladnouzdná láhev nezbytné bílé kávy, na ubrouscích po notném řízkusu a k tomu šiška Schlitterova zdravotního chleba. Opodál podstatně větší rodina sestry K. s podstatně velkou zásobou masitých jídel, vyhlášených buchet a pro nás na výletech nepostradatelného „žužu od Pulcharta“. Jen Benjamínek staré gardy vyjímá ze svého nového

chlebníku po jedné žemli se šunkou a jablíčku pro sebe a svého manžela. Avšak oni si oba svoji skromnost vynahradí v poledne při obědě, třeba jen holoubaty. Při spokojeném pojídání většiny i protesty se ozvou. To „okrsek“ vyčítá manželce, že mu slabě namazala máslem chléb. Netřeba podotýkat, že po časném opuštění domova chutná všem znamení. Na konec bratr Vo. s pozváním: „Tak hošil!“ vytáhne z útrob kabátu láhev naplněnou řízným osvěžením. Všechno do času. Vzhůru! Horem, dolem, lesem i po polních cestách, na zdravém vzduchu, slunci i větru vstíč. Příkrý výstup na některý kopec odmění námahu nádhernou vyhlídkou. Nemyslete si však, když slyšíte, jak některá sestra vzdychla „to je krásá“, že je to pouze z údivu; ba ne, to ta námaha vynést 70 až 80 kg živé váhy na takovou skálu „Babku“, vynutila si ten hlučný povzdech. Ale krásu to opravdu je. Zádný hluk a vřeštění aut neb jiných dopravních prostředků, nejvýše vzdálené hučení vlaku, žádný prach, jen čistý vzduch a vůně lesa. Jakou radost máme z toho, že nejsme v městě a — neběháme kolem sporáku.

K polednímu zakotvíme podle programu v některém venkovském hostinci. Podle šprýmaře bratra D. je to nejkrásnější akt celého výletu. Po obědě bývá delší odpočinek v družném hovoru.

Jen dvě ze sester se obyčejně odmlčí. (Víte, jak se také krásně spí? Zatnete jednu pěst a podepřete kolmo na stůl, zatnete druhou, podepřete ji na první, na tu to položíte čelo a spíte v tu ránu.)

Do Prahy se vracíme večer ve vzpomínkách na kraj, jímž jsme prošli a třeba někdy unaveni, těšíme se na další volné neděle. Zdar a dobrý vítr!

Anča.

Bratr W., populární pěvec „Venceslava“, je naším nejlepším interpretem sletových chorálů, do nichž vkládá celou svou duši (která — jak patrně — není nikak malá).

Poprázdninové a posletové žertíky.

O sletě tu mám psát — psalo se o něm již tolík, samé krásné čtení, žádný neúspěch, žádná hana, snad by to tedy bylo zbytečné. Mimo to, docela soukromě řečeno — já na mou duši nemám v sobě ani jedinké slavnostní buňky, tak to raději vezmu z jiného konečka.

Moje drahé sestry — tak jsme se zase ve zdraví vrátily!

Ale musila to být letos všude bída, protože af potkám kterou „žábu“ chei, každá vede stejnou: „Holka, já se ti zhubla!“ A ted se hází kilama jako šafránem, dle toho, kdo „houpá“ a kdo jest „houpán“.

A to je ještě na ulici, potěš nás Bůh v prvním evičení. Čekám, že tam uvidím bytosti pouze eterické, s nichž loňské evičební úhory budou padat.

Bože, když si tak představím Starou Gardu! To budou lílat kilička! Ta prý se zhubla o šest, ta o devět a ta dokonce o jedenáct kilo!! To bude prohlížení taillii, pochvalování: „Jejé, ty seš docela jiná — taková mladá — jejé, kam jsi dala to...“ (přece nemohu tady napsat něco o břichu). Budeme se na sebe usmívat jako májová košátká a v duchu řískat: „Krinda pána, ta zhubla, až na ní všechno praská!“ V líčení toho, oč jsme na těch prázdninách přišly, se budeme před-

hánět — a čekám, že některá troufalá sestřička řekne, že jí doma nemohli poznat. Jsou tady ovšem také čestné výjimky, jedna hrozně lakovitá marnivá dívka se bez všeho začervenání přiznává ku 4 kg „přibytí“.

Protože tohle jsou všechno sny a halucinace nevyplnitelné a protože, jak jsem viděla, vrátily jsme se všechny co by peřiny, táži se vás: „Co my budeme teď dělat, abychom zůstaly tak štíhlé, jak jsme se vrátily?“ Naše prostná, ta nejkrásnější a nejlacinější odtučňovací metoda je pryč a jestli naše náčelníčka nevymyslí na nás nějakou pořádně čerstvou, ohýbavou čertovinku, budeme se spravovat zase velkolepé. Nic to nepomáhá prát, mýt, „být z toho udřena jako blázen“

Mají trému? Co myslíte?

— ba, ne — to nic není, jen pilná návštěva a pocitné cvičení tu hodinky či dvě v sokolovně, to nám pomáhá zaručeně.

Všechno je to těžké. Musolini prý vyhlásil boj štíhlým. Můžeme tedy hrde říci: „Ať jsem taková trošku silnější, v Itálii je to moda a sem to přijde co nejdřív!“

Jo — děvenko — lakovat sebe sama sebe víc, Musolini ti dýchat nepomůže, až se po každém ohnutí a po chůzi po schodech budeš dusit.

Jen pryč s tím — rozumíme ovšem, bez postů, v naší sokolovně už něco pro nás se najde, tam dovedou na nás políčit jinší, účinnější věcičky, než v drahých ústavech.

Milá, drahá, Stará Gardo, tož se tuž!

Počítám, že mi Stará Garda nabacá a Hanu vidím jako před sebou, jak hudruje: „Lidi, to je troufalost, ona si tu píše jako by sama neměla skoro metrák!“ Babeta.

Přeborníkem snadno a rychle

Píše a kreslí — kva.—

Mladý bratr, který po prvé vkročí do tělocvičny, podobá se nezkušenému kuřátku, které omylem vlezlo do jámy lvové. Je vydán se všech stran úsměškům a ústrkům všelikým, ba i ran a hoblů se mu dostane. Nejhorší jeho nepřátelé jsou sveřepí členové cvičitel-ského sboru, kteří na něm uplatňují své názory o metodice tělocviku a nutí jej, aby začínal od nejjednodušších prvků. Nechci se zde zabývat kritikou cvičitelského sboru, ponechávaje jí povolanějsím ústřímu našich bratří krasořečníků, kteří svou sokolskou činnost spe-cialisovali na kritisování různých funkcionářů na valných hromadách a členských schůzích.

Než, posudťte sami, je to nějaké cvičení, dělati stále jenom pře-švihy, kola, nejvýš nějaký ten kolenotoč?! Vždyť i ten mladý bratr se chce vytáhnouti před galerií a oslniti tam se nalézající krásky nějakou tou »bravurou«!

Jak toho dosáhnouti? Odpověď zní: Zavrhněte bludy svých cvičitelů a přidržte se tohoto článečku, jehož účel je, podati stručný návod, jak snadno se stanete přeborníky.

Vycházím z pozorování, že přebornické sestavy sestávají pouze z veletočů, stojek, salt a podobných lehkých, ale efektních cviků. To, co je mezi tím, slouží pouze k vyplnění času a sklízení sestav dohromady. Stačí tedy, naučit se témto několika efektům, a to ostatní přijde samo. Vezměte na př. v e l e t o č. Vždyť to je vlastně velmi jednoduchý cvik! Držíme se pouze rukama, a točíme se kolem hrazdy. Oč složitější je takový »kolenotoč«, kde jsme nuceni svou dolení končetinu, pravou nebo levou, komplikovaným způsobem prostrkávat skrze horní končetiny, při tom si odřeme kůži v podkolení a je to cvik zcela neefektní, ba, je-li prováděn na př. takovým bratrem Rourou, je i neestetický.

Jak nacvičíme veletoč? — Nejdůležitější je, sehnat čtyři silné muže (obrat se s dívčerou na čtvrté družstvo) a nechat se vysadit do vzporu na hrazdě. Jak jsi tam, už je vyhráno. Pak zašvihneš vysoko nohy a spustíš se prudce do visu. Doporučuje se zavřít oči, ale nedoporučuje se otevřít ruce. — Pak se může stát jen dvojí:

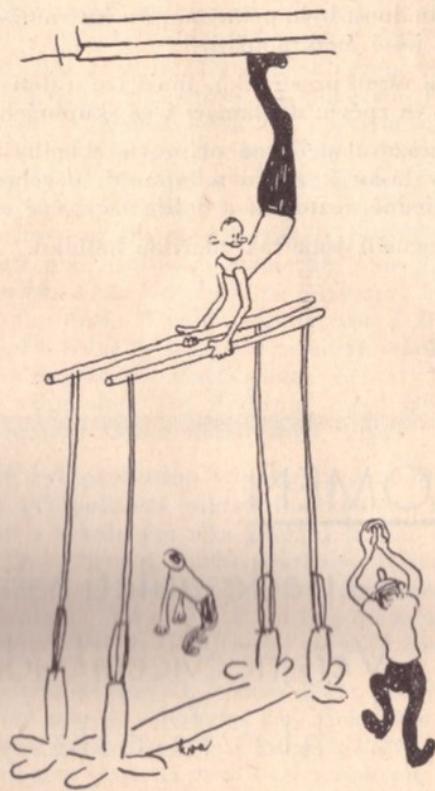
1. buď se šťastně dostaneš na druhou stranu hrazdy zas do vzporu,

2. nebo se utrhneš a dostaneš se na zem — buďto k činkám, nebo na chodbu, eventuelně až do čítárny.

V prvním případě se ihned dáš vyfotografovat u Tomka a můžeš pokračovat v nácviku jiných efektů. V druhém případě musíš s dalším nácvikem počkat, až se navrátíš z útulných místností chirurgického oddělení na Bulovce.

S t o j i o r u k o u se naučíš zcela lehce, jestliže neposledně rad cvičitelů, kteří tě budou posilati ke zdi, a budeš postupovat podle mé methody. Nejlepším náradím, na němž se začátečník naučí stojí o rukou, jsou bradla doskočná. Žerdě se vytáhnou tak vysoko, až jsou vzdáleny jen asi 1.50 metru od stropu. Ve vzporu, do kterého se dostaneš nejlépe pomocí žebříku, provedeš několik mohutných kmihů, až dostaneš nohy nad hlavu. V této pozici se pěkně opřeš chodidly o strop — a stožka je hotová.

Rovněž s a l t o je cvik nesmírně jednoduchý. Na včiújme se přes stůl, odrazem od pérkového můstku. Stačí se jenom pořádně rozeběhnout, prudce odrazit a otočit ve vzduchu. Pak je důležitý jenom doskok, který je dobré prováděti na nohy. Doskoky na záda nebo na hlavu se nedoporučují.

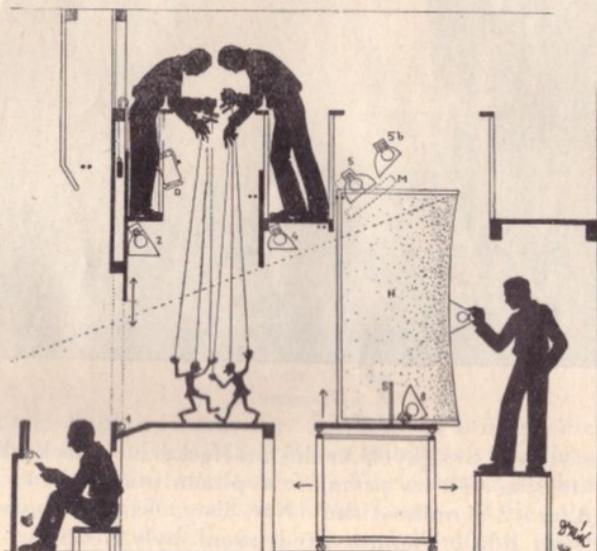
Nuže, milý, mladý bratře, vezmi nůžky a vystřihni si tento návod, který je sice geniální myšlenkou ale bohužel poněkud stručný. Kdybys si snad někde nevěděl rady, obrat se jen na naše vynikající cvičence a přeborníky, na př. na br. Nehasila, Doudu, nebo Panušku a jistě ti každý z nich rád a ochotně poradí.

Dr. Jan Malík:

Loutkářská kapitola.

Na podzim r. 1924 začalo se u nás zkusmo hrát na rodinném divadle br. Šillera; hrála se Pocciiho pohádka »Kalasiris«, která se dočkala úctyhodného počtu tří repris — zásluhou zvučných podtitulů, jako »Kašpárek v Egyptě« a »Lotosový květ«. Divadlo Nár. Jednoty Pošumavské z Palmovky, vysvobozené ze svého zakletí, dalo o něco později našim hrám větší možnosti a rozšířilo náš výkonný personál o několik dalších platných sil, bývalých spolupracovníků loutkové scény na Palmovce. A tak jsme se rozběhli dokonce i na Jiráskova »Pana Johanesa«.

A pak vyrostla nová, vlastní a jaksi definitivní scéna s pestřími vývojovými proměnami. Vodiči loutek byli nyní umístěni nad vlastní scénou a pod nimi byl rozvinut kruhový horizont, technický objev poválečného divadelnictví. Po několika letech (r. 1930) odhodlali jsme se k nové přestavbě, což je jen novým ověřením staré pravdy, že žádné jeviště není definitivní. Místní továrna dodala nám pojízdnou železnou lávku pro loutkovodiče, takže horizont mohl se vertikálně prodloužit, za portálem byla umístěna přední pomocná lávka pro vodiče — a tak byl stvořen typ jevištní konstrukce, která ideálně vyhovuje hrajícím i divákům a která stala se vzorem mnohých nových divadel mimopražských. Účelné řešení světla umožňuje nám pomocí celé serie reostatů, reflektorů, ramp a aparátu pro mrakovou projekci vykouzlili všechny myslitelné svě-

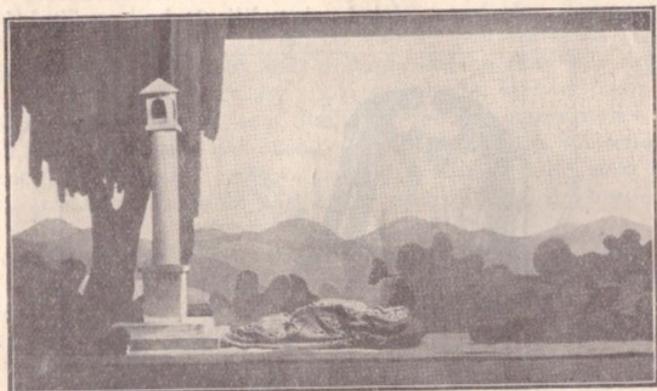

Průřez »Loutkovou scénou«.

telné nálady. Postupně zdokonalovaná konstrukce našich loutek usnadňuje loutkovodičům jejich obtížné a vyčerpávající úkoly a pomáhá vytvořiti z loutek působivou konkurenci t. zv. dětských biografů. Vlastní dynamický amplion, připojený na velkou radioaparaturu, umožňuje nám využíti na scéně zvukových efektů a hudby na gramofonových deskách.

To, co bylo řečeno, nebudiž považováno za nemístnou chloubu. Jestliže renesance československých loutek je nerozlučně spjata s rozvojem sokolského loutkářství, má na tomto rozvoji lví podíl libeňské sokolské divadélko, které dnes zná každý loutkářský pracovník v republice. Je charakteristické, že ČOS. zvolila si letos na jaře již po třetí libeňskou scénu pro svoji celostátní loutkářskou školu, při niž byla v malém sále instalována zajimavá — v pořadí již druhá — loutkářská výstava.

Odbor čítá v sezoně průměrně dvacet spolupracovníků. Hraje se v zimních měsících v neděli odpoledne v $\frac{1}{2}3$ a v 5 hodin, počínaje listopadem 1933 přibylo i sobotní představení, které využívá volného odpoledne, kdy žádná složka nevcítí. Občasná představení pro dospělé těší se vždy pronikavému úspěchu, poněvadž se nám dokonale podařilo zlomiti předsudek velkých diváků proti loutkám. Pozoruhodnou událostí minulých let kromě inscenace Kvapilovy »Princezny Pampelišky«, bylo zejména jevištění provedení Sofokleovy antické tragedie »Král Oidipus«. Premiéra i reprisy (jedna z nich byla hrána pro žactvo vinohradského gymnasia v Londýnské ulici) setkaly se s plným úspěchem nejen u domácího obecenstva,

Z naší scény ...

nýbrž i u zástupců pražských kruhů uměleckých, vědeckých a novinářských, kteří se sešli na premiéře v plném počtu, velmi příznivě vyzněly i referáty denního tisku (Nár. listy, Nár. osvobození, Nár. politika, Právo lidu). Tomuto představení byly věnovány zvláštní články v odborné revuji »Loutkář«, Dr. Veselý napsal kromě toho o libeňském provedení »Oidipa« studii v programu vinohradského gymnasia v Londýnské ulici, fotografie naší scény s příslušným tekstem ocitla se v časopisech růšskoněmeckých a dokonce v Paul Mc. Pharlínově ročence *Pupperty 1934 (A Yearbook of Puppets and Marionettes)*, vydávané v Birminghamu, Michigan (Spojené státy americké).

Mezi hosty při představeních i mimo ně uvítali jsme několik milých a vzácných návštěv, z nichž uvádíme jen Mistra O. Bubeníčku, předsedu Loutkářské komise ČOS, a jejího místopředsedu br. Karla Vlachého, dále rozhlasového Kašpárka br. V. Sojku-Sokolovou, členku Nár. divadla pí. L. Odstrčilovou-Schmoranzovou, universitní profesory Dr. O. Jirániho a Dr. V. Rybu, spisovatele prof. J. Voborníka, prezidenta mezinárodní loutkářské unie prof. Dr. J. Veselého, bulharského krajanu akad. malíře J. V. Mrkičku, americkou loutkářku Dorothy Zaconnickovou z New-Yorku, zemského školního inspektora v. r. Fr. Křenka, loutkářské delegace i jednotlivce z Ra-

kouska, Německa, Francie a Anglie, zástupce DTJ. z Doubravky u Plzně, z Vysočan i z Libně a samozřejmě hromadné návštěvy sokolských loutkářů i jednotlivec—odborníky ze všech končin republiky.

Kromě činnosti v místním rámci libeňském, hostovala naše Loutková scéna několikrát v Kobylisích, přispěla k programu různých loutkářských podniků ve vnitřní Praze a uplatnila se i v pořadu podniků, pořádaných ve velkém sále sokolovny.

Z »Krále Oidipa«.

Vedoucí loutkové scény Dr. J. Malik je místopředsedou Loutkářského soustředění při Masarykově lidovýchovném ústavu, gener. tajemníkem Union internationale des Marionnettes, spoluredaktorem revue »Loutkář« a členem Loutkářské komise ČOS., jejímž členem je i br. Ing. A. Srnec. Libeňská sokolská Loutková scéna uplatnila se tedy svými spolupracovníky na nejširším pracovním poli.

A nakonec trochu statistiky: Od roku svého založení (1924) do konce r. 1930 sehrálo naše divadélko celkem 350 představení, tedy ročně průměrně 58.* Statistická data za poslední tříletí 1931—1933 jsou shrnuta do tohoto přehledu:

Rok	Počet představení			Celková návštěva			
	úhrnem	z toho		úhrnem	z toho		dospělých
		pro děti	pro dosp.		dětí	odpol.	
1931	53	49	4	10.023	8.002	1.635	386
1932	36	34	2	7.587	6.127	1.263	197
1933	41	38	3	6.939	5.575	1.054	310

*) Viz článek R. Česané v »Loutkáři« roč. XVIII., č. 4, str. 70.

Řadí-li se dnes naše Loutková sečna k vedoucím a nejúčelněji vybudovaným divadlům v republice, vděčí zato především kolektivní spolupráci svých členů, vzácně obětavých a vytrvalých nadšenců, které nejménouji jen proto, že by dlouhý výčet jmen přesahoval rámcem tohoto článku. Je a zůstane trvalou zásluhou těchto fanaříků práce, že libeňský Sokol má velmi dobrý zvuk v loutkářských kruzích domácích i zahraničních.

1934, ročník 8, číslo 9, strana 140

Br. president Dr. T. G. Masaryk, Lány.

Bratře prezidente!

Tělocvičná Jednota Sokol v Praze-Libni slaví dnešního dne 50 let svého trvání. Je nám nesmírnou radostí, že v tento den pro nás tak významný můžeme pozdraviti Tebe, jako prvního prezidenta své drahé republiky a jako člena veliké rodiny sokolské. Když jsme slavili dvacetipětileté výročí, nikdo ještě netušil, že po dalších dvacetipěti letech bude nynější naše jubileum o tolik radostnější, že budeme vládnouti ve vlastním státě, sami sobě a že první občan státu bude vyznavačem myšlenky sokolské.

Proto první naše radost budiž vyjádřena Tobě jako prvnímu z nás. Jsme Jednotou, stojící na kraji velkoměsta, kde protiklady životní a sociální jsou nejostřejší a kde úkol sokolství je sice nejpotřebnější, ale jeho uskutečňování obtížnější. Chceme však na svém místě plnit své povinnosti a šířiti bratrství.

Bratrství v historii našeho národa jest staré a přineslo vždycky slávu a úspěch.

Bratrství přineslo nám svobodu.

Bratrství je konečným cílem organizačním Zakladatele sokolstva.

Bratrství národního je tím více zapotřebí, pokud ztroskotává bratrství mezi národy.

V bratrství je síla. Proto sokolstvo bude vždycky silné a síla sokolstva bude silou národa.

Budiž nám dluho zdráv pro sokolství a pro národ!

V Libni, dne 28. října 1934.

Tělocvičná Jednota Sokol v Praze-Libni.

Příšera,

ale není to ta z »Loch Nees«, je to mnohem horší! Či, že by to byla fata morgana? Když se díváš z Grabova pole, lekneš se, že máme letní cvičiště pískem posypáno, ve svahu snad upraveno, aby potoky vod tam nestály! Ó nikoliv!

Stůj, sestra a bratře a žaluj! Zde ohrada stojí přelepá, z beden cikorkových sroubená, by na football tvé oko nezřelo.

Jak toto se mohlo stát?

Přemýšleli jste o tomto »důstojném« rámcu »našeho« letního cvičiště? Ne-li, přemýšlejte! —Kyselý—

**Bratři labužníci a sestry labužnice,
o prázdninách započnou opět na letním cvičišti oblíbené
vuřtové dýchánky.**

Budou konány pravidelně každý čtvrtok večer o $1\frac{1}{2}$ 20. hod. Doufáme, že budou opět hojně navštěvovány a že loňský rekord bratra K. (9 vuřtů na posezení!) bude překonán jiným přeborníkem.

Cvičitelský sbor žen zve Vás všechny srdečně k těmto přátelským schůzkám a k družné zábavě.

Na shledanou.

Tělocvičná jednota Sokol v Praze-Libni

pořádá

od 13. září t. r. do 30. září ve vlastní sokolovně

výstavu brouků a motýlů

z velmi obsáhlých sbírek br. starosty Rudolfa Krále.
V krásně instalované výstavce shlédnete velmi pěkné
exempláře brouků a motýlů evropských i zámořských.

Výstava je otevřena denně od 8 do 17 hodin.

Vstupné Kč 1.—, děti 50 hal.

Shlédnete všichni tuto zajímavou a velmi poučnou
výstavku!

Dne 27. září 1936

bude uspořádán v sokolovně

večírek na rozloučenou s odvedenci.

Začátek v 7. hod. večer.

Hraje jazz-orchester.

Vstupné Kč 3.60.

Přijďte se dobře pobavit v počtu co možno největším.

Pokles morálky doby.

To, co dnes vidíme kolem sebe, naplňuje mnohdy duši myslícího člověka hnusem a odporem. Sobectví dnes dominuje nad vše-mi občanskými etnostmi, krásná hesla o lásce k bližnímu stala se naprostým balastem a tu se setkáváme v dnešním životě s obrázky nad nimiž nám hořkne v ústech.

My však musíme míti stále na mysli, tak že si Tyrš celého českého člověka-sokola nepředstavoval. Jistě ne! Nebyla to jen čistá helenská myšlenka, která vedla Tyrše k vytvoření ideálu sokolského — byly to i pohnutky čistého a rvzího humanismu, který měl kořeny ne v mozku, chladně počítajícím, ale jistě i v srdeci, naphňém vroucí láskou!

A toto rozpínající se sobectví dneška přináší pokles morálky doby a s ním i další »radosti« s ním související — — — Hlad, bída, nezaměstnanost, bolest, smutek, žal a bezútěšnost — na straně jedné a přepych, nestřídmost, lakota, rozpínavost, mamonářství, necitelnost a jiné neřesti, které plodí nemoce duše i těla na straně druhé.

Pro tohle méjme dobré otevřené oči — alespoň my — sokolové! — Politické strany — a podtrhuji — *všecky bez výjimky* — si toho nevšimají — poněvadž v tom všechny plovou a pomalu se utápějí a ztrácejí půdu pod nohami. Ale my, kteří jsme vždy nesli nejčistší ideály lidství vysoko nad hlavami všech a se srdečem — plným lásky k člověku, lidství a vlasti — neztrácejme víru v člověka dobrého, člověka, který je nám bratrem a druhem jednoštějným — a postavme se k boji za lepší příští celého národa Československého!

Je doba předvánoční a tu bude všechna ta nejistota, bolest, smutek, bída a osamocenost nejvíce doléhati na nás všechny postižené — a tu volám hlasem, který by neměl zaniknout, hlasem — který by svým zvoucneným chvěním měl proniknout ke všem dobrým srdečím ... Nezapomínejte, že naší sokolskou povinností jest pomáhati bratr bratru, sestra sestře a rozsévat jen lásku a dobro! Nemohu při této příležitosti přejít bez poznámky krásný čin br. starosty (nezlob se bratře, že to prozrazuji, ale jsem pevně přesvědčen, že takové věci by se měly pro budoucnost vždy zaznamenávat!), který právě v této těžké době pomohl k místu dvěma nezaměstnaným lidem! A tak si počínají i jiní, vlivní a uvědomělí bratři naší jednoty!

Ale je ještě celá řada těch, kdož by mohli velmi účinně pomoci — ti všichni čtěte můj předvánoční manifest, s láskou a upřímností takovou, s jakou je myšlen a psán, ve smyslu našeho krásného starého historického hesla: »Nedejte zahynout nám ni budoucím!«

Pamatujte: bratrství — toť veliká láska! A kde láska je — tam je věčná radost a spokojenost. Kéž v našem národě je té radosti a spokojenosti — mírou vrchovatou!

Karel Balák.

TĚLOCVIČNÁ JEDNOTA SOKOL V PRAZE-LIBNI

pořádá

v neděli dne 4. prosince v 16. hodin za vedení

cvičitelského sboru žen

BESÍDKU ŽEN

Kromě tělocvičných vystoupení, jako na př. s kužely, na kladinách, na kajacích, předvedou žákyně několik tanec-
ků a program doplní žačky z naší rytmiky.

Besídka bude míti celkem 14 čísel na programu. Z uve-
deného jest zřejmo, že se máme nač těšit. Sestry vedoucí
již přes měsíc pilně připravují žákyně na jejich veřejné
vystoupení.

Doufám, že besídka bude mít zasloužený úspěch a snaha
všech zúčastněných bude odměněna velkou návštěvou.
Listky po Kč 5.—, 3.—, 2.—, 1.— mají v předprodeji
sestry vedoucí.

Sestro a bratře, tvojí samozřejmou povinností je dosta-
viti se 4. prosince do sokolovny. Přivedeš-li své známé a
přátele — vykonáš tím dobrý skutek pro dobro a vzrůst
naší myšlenky!

Sestry a bratři

pamatujte při každé příležitosti

na menšinový odbor.

Hranice našeho státu jsou obsazeny cizím živlem a naši braničáři, kteří tam žijí na malých ostrůvcích — v po-měrech ne právě nejradostnějších — houževnatě a odda-ně tam hájí vše naši — náš jazyk a propagují myšlenku sokolskou a vlasteneckou! Tém je třeba podati ne jednu, ale obě ruce, posiliti je úsměvem, slovem, ale hlavně pomocí hmotnou!

Pomáhejte menšinám ze všech sil!

Nehoda

postihla v ponděli 25. ledna t. r. našeho milého bratra Josefa Holohlavského. Vracel se ze zkoušky na šibřinky s br. Šoufekem domů, před domem br. Hurta uklouzl na náledí a zlámal si nohu v kotníku. Br. Šoufek a br. redaktor, který se vracel ze zkoušky Besedy »Tyl« — odvezli br. Holohlavského do nemocnice na Bulovku. A víte, co byla první starost našeho milého Pepíka, když ležel už v převazu na operačním stole? Zašeptal: »Karle a Bohoušku, ze-ptejte se pana doktora, jest-li budu moci zpívat toho baču na ši-brinkách?«

Přejeme srdečně br. Holohlavskému, aby se brzy uzdravil.

—l—

Karel Balák:

Slavnostní akrostichon.

(Vepsanému přátelsky věnuji.)

Jaký to průvod mohutný se vine
Od jeviště tam vzhůru ku vodičů sídlu?
Sám Kašpárek se prvý s Kalupinkou šine,
Ej — fangli slavnostní má na mohutném bidlu . . .
Fanfáry znějí — duní kanonáda,
Satanáš s čerty četné dary skládá
Tam na auto — a vodník s čarodějem,
Rytíři četní — všechno samá kytká
A víly jásají tím nejbujnějším rejem,
Šavli svou čistí Pivoňka si — a to bývá zřídka —
Elánem září Škrholovi tváře . . .
Kam pohledněš tam všude ples a záře! —

»Proč onen ruch a šum?« — hned vyptávám se chtivě
A za šos chytám Kašpárka, jenž právě bujně výsknul . . .
Drtivý pohled z jeho zraku živě
Efektně po mně divadelně blýsknul:
»Sám zpozdilec, když nevytušíš kráťce
A nevíš-li, že velký den se chystá!
Toť holdovací průvod k slavné paděátee!
Nu — oslava a radost lidsky čistá . . .
I laur tu nesem — by skráň muže zdobil,
Který nás všechny umnou rukou zrobil!«

*OTECKO STRASEK
VE VLEKU SVÝCH DVOU NE-
BLAHÝCH VÁŠNÍ (LOUTKA-
ŘINY A FILATELIE). CHTĚ
NECHTĚ SPĚCHÁ VYPLASIT
ABRAHAMU.*

Zároveň seznamujeme čtenáře
»Zpráv« s návrhem příležitost-
né jubilejní známky, od její-
hož vydání bylo z úsporných
důvodů upuštěno.

Desatero, které nemá být pro Tebe příkladem.

- I. Nechoď do cvičení!
- II. Jdeš-li přece, hled přijíti pozdě!
- III. Vedoucí neposlouchej; jednej vždy sám, byť i špatně!
- IV. Sokolský majetek nešetři!
- V. Chystá-li se nějaký podnik, prohlašuj přípravné práce za zcela pochybené!
- VI. Nepřijímej žádných »hodností«, protože je snáze kritisovati, než-li sám pracovati!
- VII. Přes to tvař se uraženým, nejsi-li vyzván ku spolupráci!
- VIII. Dělej jen to, čeho nejnuttnejí třeba. Obětuji-li však ostatní čas a práci, vymluv se na hospodářské potíže!
- IX. Členský příspěvek plat co možná pozdě, neb jej neplatí vůbec!
- X. Snaž se co nejméně o získávání nových členů. K čemu jsou tu ostatní!

Rozestavné běhy se sletovým poselstvím.

V neděli dne 19. září t. r. provedeny budou dílčí běhy s poselstvím ČOS. do všech jednot a poboček. Jedním střediskem naší župy bude naše jednota, odkud bude zahájen běh na III. trati, t. j. Libeň—Kostelní Hlavno. Stane se o 15.hod. za povinné účasti žactva, dorostu i členstva. Sraz žactva a dorostu o 14. hod. na letním cvičišti, sraz členstva na dvoře sokolovny. Účast v kroji i obleku občanském s odznakem.

Nato o 19½. hod. je branň sraz.

Výbor těl. jednoty Sokol,
v Praze-Libni.

Sestra náčelní píše sestrám:

Přešly párné dny, přešlo sladké lenošení — je tu podzim, návrat k povinnostem. Ozdravěly jsme tělesně, okrály duševně. V klidu, ve vonném lesním vzdachu, někde ve svém oblíbeném koutečku jsme již přemýšlely mnoho o své práci, o novém a lepším, co by se dalo vykonati. Hlava se naplnila novými plány a mnohými dobrými předsevzetími.

Už to známe, že mnoho z našich dobrých plánů se rozplyne v denním shonu, přece však se některé uskuteční, neboť v každém z nás se ozve touha státi se lepším a lepším.

Letošní rok v životě sokolském veze nám ohromné nákladní auto plné úkolů. *Připravujeme sletové slavnosti.* S tím vědomím překračujeme práh sokolovny. Všechny víme, jak záleží na každém jednotlivci, na pilné, úsilovné, ukázněné práci všech za jediným cílem.

Heslem letošního roku máme: Sletu zdar!

M. Danihelková.

Z posledního cvičení žákyn na letním cvičišti.

Vzdělavatel Vám oznamuje:

1. Noví členové sokolští jsou přijímáni s čekací lhůtou. Během té doby musí se seznámiti se základními sokolskými vědomostmi v sokolské škole.

Uspořádáme ji pokud možno ještě v září t. r. Vezměte to, bratři a sestry na vědomí. Určitější zpráva o tom bude vyhlášena na tabuli na sokolovně i v šatně. Zvláštní pozvánky posílati nebudu!

Kdo sokolskou školu vychodí a také jinak svým povinnostem jako člen vyhoví, bude pozván, aby složil sokolský slib. Ostatní zůstanou jenom členy prozatímními dál.

Píše nám bratr zdravotník:

Každý dobrý hospodář po žních zjišťuje, kolik ovoce mu přinesla práce a úsilí. Někdo s pocitem uspokojení, jiný pátrá, jak napravit chyby do budoucnosti. Neměli bychom i my se zamysleti nad svým vlastnictvím — hospodářstvím v nejužším slova smyslu? Můžeme být spokojeni s tím, co jsme poskytli svému tělu i duchu k osvězení, aby co nejcennější plody nám byly odměnou za práci, jejíž standard jest stále náročnější? Zpytujme svědomí, snažme se i ve zdravotní rovnici zajistiti nezlonouhou rovnováhu.

Snažíte se zachovati zdraví a svěžest, hledáte nejúčinnější léky a zapomínáte na ten nejdůležitější — každému cenou dosažitelný — tělocvik. Stežujete si na potíže, jimž podkládáte možné i nemožné příčiny, ale neumíte to nejpřrostší, osvěžiti tělo i ducha tělocvikem. Otužujte se tělocvikem vy, kteří chcete být zdraví, silní a toužíte v dokonalé svěžesti zvládnouti své životní úkoly. Rozmnožte řady cvičících již z povinnosti k vlastnímu organismu. Uvidíte, že sokolské »zdar« stane se i zdarem na váš vlastní prospěch a vaši radost.

Prosba k rodičům našeho žactva.

Poučte svoje děti, že sokolovna je dům pro všecky sokoly a sokolky, veliké i malé, tedy dům veřejný. Veřejněho majetku musí každý úzkostlivě šetřit, jinak bude zpustošen a brzy zničen. Děti prolézají kde jaký kout, lezou po mramorovém zábradlí, sklouzají se po něm, cvičí na zábradlí u šatny, lezou přes pulty, vybíhají ven na ulici, z napomenutí si tropí posměšky. Vedoucí se přičinují všemi silami, aby Vaše děti byly ukázněné, slušné, ale mohou na ně působiti nejvýš dvakrát týdně na hodinu. Děti však potřebují vedení ustavičného, pamatuje na to a věnujte se jim. Spolupracujte s vedoucimi.

Vzdělavatel.

Župní slet žactva 8. května 1938 v Libni

svěřen byl uspořádáním naší jednotě. Počítáme-li, že sletu se účastní asi 5 až 6.000 žáků a žákyň, bylo třeba organizaci svěřiti jednotě, která má nejen dobré podmínky k jeho provedení pokud se místa týče, ale i počtem členstva silné, i ochotou všech přispěti v práci. Sletový výbor, složený z předsedů jednotlivých odborů bude řídit práci a má-li být zaručen správný chod každého odboru, je třeba spolupráce všech Vás, kteří toto čtete. Mnohé z Vašich dětí jistě se připravuje k této předsletové zkoušce a přejeme si všichni, aby průběh a péče o cvičení děti byla náležitá a připravená. Nepříšeme do »Zpráv«, abychom zahrnuli místo, chceme, aby po přečtení došel jsi k přesvědčení, že i ty musíš nějak pomoci. Zodpovědnost, uložená nám sokolským žactvem, je velká a potřebuje k zdolání velké práce součinnosti všech. Jednota Tě potřebuje, máš-li trochu zájmu o její život, přijdeš a pomůžeš. Podle své záliby najdeš práci v odboru finančním, propagačním, jednatelském, pořadatelském, zdravotním, ubytovacím, stravovacím, hostinském atd. Budeš-li vyzván k práci — neodmítej, ukaž, že jsi členem, na kterého je v případě potřeby spolehlmutí. Dokážeme, že pověření župou, splnili jsme všechny předpoklady pro zdárné provedení sletu.

Na viděnou v práci.

Náčelník.

1938, ročník 12, číslo 4, strana 62 – výňatek ze zápisu výboru

Slet žactva u nás. Celkem bude cvičiti 6000 žáků a žákyň. Hřiště Meteoru a hřiště před Meteorem bude sloužiti jako seřadiště. Sedadla budou dvojmo kolenem cvičiště. Žactvo bude ubytováno ve škole u Zámku a v gymnasiu. Předsedové jednotlivých výborů u příležitosti sletu žactva podle návrhů cvič. sborů: Sletový výbor: předseda br. Voj. Vacín, náměstek br. Strnad, Finanční odbor: předseda br. Rud. Král, starosta, Technický odbor: předseda br. náčelník Strnad, Zdravotní odbor: předseda br. MUDr. Rud. Bezděkovský, Propagační odbor: předseda br. vzděl. prof. E. Roubal.

»Červená košile...«

Praví-li české přisloví »Košile je vždy bližší, než kabát«, tedy Čechu je jistě nejbližší sokolská červená košile.

To je pravda, kterou, zdá se, musíme si teprve plně uvědomiti, abyhom ji dovedli dosti přesvědčivě hlásati a zvětšovati stará hejna a zakládati nová hnizda sokolí.

Heslo »Co Čech, to Sokol«, již mnoho let nebylo dosti zdůrazňováno a píseň »červená košile sluší roztomile« už dávno zanikla v kvíkotu černošských tanečních pazvuků a řevu internacionál.

Ano, schází nám propaganda, sokolská propaganda. Dovedeme snad propagovati své slety, ale neumíme hlásati a šířiti své ideje. Získáváme obdiv cizinců, nepronikáme však vlastním národem, ne-podařilo se nám dosud vřaditi všechny Čechy do svých šiků.

Za více jak tři čtvrti století je nás málo!

Jen si to klidně přiznejme, než nám to řekne některý z cizích pozorovatelů s poukazem na to, jak jinde rostly šiky košíl.

Idea Tyršova nebyla nijak sentimentální, byla silně dobývačná, neboť chtěla odstraniti bezpráví, přemoci násilí a napraviti křivdy. Byla bojovná a revoluční. Plně se osvědčila u našich bratří v řadách dobrovolců v Rusku i jinde. A měla takovou zůstatí a nepodléhati vlivu »sokolujících« filosofů.

Ted' musíme vše napraviti a dohoniti! Rychle, rázně a dokonale!

Sjednotí-li se kdy český lid, bude to právě jen naše červená košile, košile sokolská, jemu nejbližší, která to může uskutečnit a také to, věřím, uskuteční.

Kdo chee tomu zabrániti?

Národ potřebuje být jednotný a jednotný býtí musí. Proč sokolská idea, která byla budovatelkou svobodného státu, jeho armády za hranicemi i doma, která dovedla vítěziti nad mnohonásobnou přesilou nepřátel, neuměla by zvítěziti nad předsudky a doktrinami, které rozdělují český národ?

Podaří se to, bude-li sokolstvu dán nesmlouvavý vůdce typu Jana z Trocnova a ideový hlasatel, držitel pravdy, rázu Jana z Husince. Pak bude český lid v jednom šiku, v bojovém šiku a v červené sokolské košili. A pak se skutečně nemusí báti dalších tisíc let.

Václav Růžek.

Snaha naše za dovršenou se pokládati nemůže, pokud každý,
kdo Čech, též sokolem se nestal.

Dr. Miroslav Tyrš.

Foto bratr Hauf.

Župní slet žactva.

Nejdůležitějším bodem příprav byl župní slet žactva dne 8. V. na hřišti Meteoru. Byla to přehlídka prostných, při niž se mělo ukázat, co kde ještě chybí, co třeba doplnit a co třeba opravit. A možno říci hned na začátku, účelu bylo plně dosaženo a že jak vedoucí, tak velmi četné obecenstvo bylo s celkem spokojeno. Přes ranní nepříznivé počasí sjelo se k nám 5.000 žáků a žákyně z celé naší župy.

Dopoledne po zkouškách měly být provedeny závody žáků starších 12ti let. Každý okrsek vyslal jedno vybrané družstvo. VII. okrsek zastupovalo družstvo naše. Závod však pro nedostatek času a také vinou špatné organizace nebyl dokončen, takže konečné umístění družstev nemí známo.

Odpoledne se žactvo shromázdilo o 14. hod. před pomníkem prvního starosta ČOS. Dr. Podlipného, kam 4 naši žáci a žákyně položili věnec v zastoupení žactva župy. Hosty i cvičící zde přivítal náš starosta br. Král, načež promluvil župní starosta br. Mašek. Po jeho proslovu vyzval žák naši jednoty žactvo celé župy k vykonání přísahy republike. Potom se všichni odebrali na sletiště k vlastnímu cvičení.

O 15. hodině byla na cvičišti vztyčena státní vlajka za zvuků státní hymny. Po tomto slavnostním aktu nastoupili k cvičení žáci a žákyně nižšího stupně, kteří předvedli různé závodivé hry. Po nich nastoupily ke hrám žákyně. Je vystřídali hoši středního odd., kteří se pochlubili prostnými bra. Táborka, k nimž vhodný doprovod na motivy národních písní složil br. Hásek. Pak se obecenstvu představila okrsková družstva z dopoledního závodu, která předvedla jednotlivé závodní cviky. Sotva hoši odešli, zaplavily cvičiště žákyně a začevily prostné ses. Osnerové s hudbou bra. Jar. Kříčky. Žákyně odešly odměňovány potleskem obecenstva a na jejich místo nastoupili žáci vyššího stupně, aby i oni si získali přízeň návštěvníků. Jejich prostná vytvořil opět br. Táborek a hudbu složil br. Hásek. Ovšem obojí prostná se od sebe značně liší jak povahou, tak

vnitřní stavbou. Rozhodně však oboje chlapcům »sedí«. Krásné odpoledne, jahož, jako zástupec žákovského odboru ČOS., se zúčastnil předseda tohoto odboru br. Pazdera, bylo zakončeno snětím státní vlajky.

Slový bra. župního vedoucího žáků: ZDAR I. SLETU ŽACTVA V PRAZE 1938, končíme svou zprávu.

Vák.

PROČ??

Snímání státní vlajky je stejně slavnostní akt jako vztyčování a má tedy být provedeno s patřičnou pozorností a péčí. Proč u nás byl tento akt proveden tak honem, honem, ať jsme hotovi a můžeme jít domů? Proč neoznámil hlasatel obecenstvu, že bude spouštěna vlajka? Nebyl snad na to čas? Vák.

Věruško, Liduško...!

Župní slet žactva na »Meteoru« se vydařil, o tom nemůže být sporu, ale...

Ty naše maminky! Je to jistě velmi pěkné, že jste starostlivy o svoje dětičky, měly jste zajisté velikou radost, když jste při prostých našly svou Věrušku či Lidušku v tom tisícovém houfu, ale oč lépe by vyniklo cvičení samo, kdybyste ji — promiňte — těch několik málo minut nechaly na pokoji, aby ta Vaše deeruška se mohla soustředit plně na to, co má, jak nejlépe může zacvičit. — Pozoroval jsem několik šťastných maminek, jimž bylo dopráno zahlednouti svou švarnou cvičenku; ihned vylítla ruka vzhůru a teď, neohlížejíc se na nikoho a na nic, milá matinka jasným a čistým sopránem začala pokřikovat: Liduško, Liduško... tak dlouho, až těkavá Liduška svou matinku v tom desítitisícovém obecenstvu »našla«. — To bylo radosti a slávy, deeruška veselé kývá hlavinkou, paže praeují na obou stranách, hudba — pro cvičenky dosti slabá, pro diváky ještě slabší — začíná I. sestavu, ostatní žačky už pěkně cvičí, leč naše Liduška není »ještě hotova« s mamičkou, teprve v druhém čí

Foto bratr Hauf.

třetím taktu Liduška se vzpamatovala a po kratším »plavání« konečně také »zabrala« do souhry. — A takových podobných scén bylo více, jen jména se měnila: Věruško, Zdeničko atd.

Proto maminky, snažně Vás prosím, abyste při příštím veřejném cvičení a hlavně na sletě, ponechaly dětičky jejich »osudu« a věřte, že to dopadne pak mnohem lépe. A Vaše radost i spokojené svědomí bude stejně veliká, větší arcif u obecenstva a hlavně u vedoucích sester, které přece věnovaly nácviku prostních a her přímo mateřskou péčí a můžete jim proto stoprocentně důvěřovati. Kň.

Pozn. red.: Br. Kň. má pravdu, snímky ze sletu dokazují, že těch vzpažených rukou mezi obecenstvem bylo více než dost. Br. Kň. »hrozí« nám, že nestane-li se příště náprava, nechá veřejné cvičení zvukově filmovat a jistě budou pak libeňská kina 14 dnů vyprodána.

Naše žactvo

První slet žactva-sokolíků.

Právě uplynulý slet byl prvním sletem, na kterém vystoupilo naše sokolské žactvo a bude tedy mezníkem v dějinách našich nejmenších Sokolíků. Ze se svého úkolu zhostili k plné spokojenosti celé veřejnosti, nemusí ani podotýkat, neboť to jsme všichni viděli a byli svědci nádherného jejich úspěchu, krásného to výsledku sokolské výchovy, vedoucí k dobrovolné ukázněnosti a síle. Bylo by si jen přáti, aby veškerá naše mládež československá měla přiležitost k takové výchově. Jak to uskutečnit, je otázka, která by měla být naléhavě řešena ve všech složkách sokolstva, jednožou počínaje a ČOS konče. Tak by bylo nejbliže k dosažení mety —

V. R.

Naše žactvo na letní prázdninové osadě v Liběchově.

Braňme se hospodářsky. — Svůj k svému!
Kupujte u našich inserentů.

Jak dál?

Před více než půl rokem sokolstvo prokázalo svým vystoupením jak na Strahově, tak i v ulicích Prahy při sletovém průvodu, že intenzivně pokračuje ve své obnově činnosti. Zvýšený zájem o vlastní cvičení je viditelný nejen u mladé generace, ale i u té střední. Rozrůstají se i sportovní oddíly.

Potěšitelný je i zájem o přípravu budoucích vedoucích. Do pomahatelských i cvičitelských škol se hlásí další. Koncem ledna proběhl již další, druhý běh dvoudenních výcvíků, které ukončí župní zkoušky a absolventi získají příslušné průkazy. Těchto výcvíků se převážně zúčastňují mladí, což je nejen nutné, ale i potěšitelné. Věřím, že jejich dosavadní snaha jim vydrží a bude příkladem dalším, i těm, kteří dosud váhají. Nejedná se však jen o vedoucí, ale o všechny, kteří se pravidelného cvičení zúčastňují.

Tyršovo "Ve zdravém těle, zdravý duch" je tím nejpřihodnějším heslem, které stále platí a je základem celé sokolské činnosti. Vždyť trvalý, nepřetržitý a pravidelný pohyb v tělocvičnách, na hřištích, při všech druzích sportů včetně vodních, při vycházkách, výletech, na táborech, v letním i zimním období, za každého počasí, je pro každého tím nejlepším, ale i nejlevnějším, co může každý z nás pro sebe i pro své zdraví udělat. Čím budeme sami na sebe přísnější, donutime-li se k vytrvalosti a pravidelnosti pohybu, prospějeme nejen svému zdraví, ale i své duševní pohodě. Důležité je začít hned a vytrvat. Po čase každý zjistí, že se rozholil správně.

K členství v Sokole však patří i jiné přijemné chvíle. Při různých společenských podnicích a zábavách, tak jako vidíme u Věrné gardy. Takováto setkání stmelují členstvo, jsou vítaným příspěvkem a vzpruhou pro život jednoty i pro naši spoluúčast při všech akcích, konaných v sokolovně.

Prostředí, ve kterém žijeme a trávíme valnou část svého volného času, se nedá dost dobře popsat slovy, to musí každý poznat a prožít sám. Přijďte se sami přesvědčit a jistě mi uvěříte. Budete všichni vítáni. Na shledanou kdykoliv v sokolovně.

Na zdar!

Ladislav Mrklas, starosta

VÝZVA NA ZÁVĚR

Líbilo se Ti toto historické číslo a chceš se podílet na objevování dalších příběhů? Hledáme pomocníka pro digitalizaci všech Zpráv. Nejstarší sešity Zpráv mají skoro sto let a listováním se ničí; v počítači si je budeme moci přečíst bez hrozby poškození.

Jak taková digitalizace vypadá: je potřeba telefon nebo fotoaparát a počítač. Stránky se jedna po druhé vyfotí. Fotky se potom složí do PDF souboru tak, aby jeden soubor byl jeden sešitek Zpráv, a případně doretušují.

Chceš se podílet, ale nevíš, kolik máš času a jestli to zvládneš? Pomůže každý drobek hotové práce. Můžeš třeba jenom fotit, nebo jenom poskládat hotové fotky do PDF a stačí třeba jen jedno číslo. Není potřeba se zavázat dopředu k velké práci :)

Pokud o zapojení uvažuješ, prosím, napiš mail na anna.holanova@sokol-liben.cz, odchyt si Anku nebo Báru v sokolovně nebo nás kontaktuj jinak, jestli na nás máš třeba WhatsApp.

Děkujeme předem všem, kdo se rozhodnou zapojit!

Vzdělavatelka Anka Holanová a Bára Jeníková

SE SOKOLSKÝM NAZDAR!

Vydává Tělocvičná jednota Sokol Libeň, Zenklova 37, Praha 8

Na přípravě tohoto čísla se spolu s autory jednotlivých textů podíleli:
grafická úprava – Martin Burian | jazyková úprava – Martina Waclawičová
editoriři textů – Anna Holanová, Vít Jakoubek